

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

37. ČÍSLO / XXII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

14. ZÁŘÍ 2014

Z obsahu:

**Zasévat rozdělení
není křesťanské,
k církvi patří jednota**
Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci na náměstí
Sv. Petra 27. srpna 2014
- strana 2 -

**„Nemůže mít Boha
za otce, kdo nemá církev
za matku.“**
- strana 4 -

**Povýšení Svatého
kříže - 14. září**
Biskup
Dr. Rudolf Graber
- strana 5 -

**4. a 13. zastavení křížové
cesty: Bolestná Matka**
- strana 6 -

**Bolest mi pomohla
ke štěstí**
- strana 8 -

Hrdinové víry
Henrietta Goetteová
- strana 10 -

**Arcibiskup Tomasi:
Neslýchané
násilí islamistů by nás
mělo děsit**
- strana 13 -

**OSN o porušování
lidských práv v Sýrii**
- strana 13 -

Editorial

Utrpení, pronásledování, smrt, bolest – realita, která se naplno odráží na následujících stránkách. Ovšem také liturgický kalendář nám nabízí po celý týden dostatečný prostor k rozjímání nad uvedenými skutečnostmi lidského života.

Již v neděli můžeme sklonit svou hlavu a pokleknout u paty Kristova kříže na znamení vděčnosti za osvobozující sílu Vykupitelovy oběti, přinášející spásu všem, kdo chtějí být spaseni. Jak je smutné, když člověk ve své pýše tuto nabídku odmítá! Jen aby se nezatvrdil nakonec tak, že ani v okamžiku smrti nebude schopen změnit svůj postoj vůči Bohu! Prosme za takové nešťastníky, aspoň za ty ve svém okolí!

Kde umírá Syn, trpí i jeho Matka. Pannu Marii Bolestnou si církev připomíná hned následující den. Kolika matkám i dnes drásá srdce bolest nad smrtí jejich synů a dcer! Ať už jde o oběti válečné, či o oběti pronásledování. A kolik matek trpí proto, že jejich děti se zřekly Boha a otevřely svá srdce pochybným ideálům, které nemohou vést k věčnému štěstí!

Následovníky Krista a Panny Marie jsou v tomto utrpení mučedníci. V úterý vzpomínáme sv. Ludmilu, ve středu z několika světců např. sv. Kornélia a Cypriána. V pátek se můžeme zastavit u mučednické smrti sv. Januária a v sobotu u 103 korejských mučedníků z 19. století, kanonizovaných v roce 1984.

Mučednická smrt pro víru v Krista je drahoucenným svědectvím, že Bůh dává sílu k lidsky nemožnému – k oběti života. Je však také vyjádřením příslušnosti k jedné církvi, založené Ježíšem Kristem, pro něhož lidé umírají. Pro Ježíše je jednota církve natolik důležitá, že za ni prosí svého Otce při Poslední večeři. Nemá však jít o jednotu založenou na lidských představách a ústupcích stran víry a pravého učení, které nám zanechal sám Kristus a které později předkládá Bible a Tradice. Ale má to být jednota, která odráží jednotu Otce a Syna, kdy Syn je plně ztotožněn s vůlí svého Otce, kterou beze zbytku plní, neboť jen tak se mohou naplnit dějiny spásy.

I když křesťan má být připraven, že bude muset více trpět a bojovat než ostatní, jak říká sv. Cyprián (str. 4), neznamená to složit ruce v klín. Spíše je třeba složit ruce k modlitbě, pokleknout, ba se i postit, abychom my „netrpící“ mohli u Boha vyprosít sílu pro křesťany trpící. Tak jak vyzývají i naši biskupové (str. 5) k modlitbám za mír a za pronásledované křesťany. Ano, připojme i úmysl míru ve světě, neboť každý jednotlivě jsme odpovědní za celek. A spojme své úsilí s důvěrou v trpící Pannu Marii: „Nakloň, Matko Bolestná, laskavě svoji tvář k našim těžkostem!“

Daniel Dehner

Zasévat rozdělení není křesťanské, k církvi patří jednota

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci na náměstí Sv. Petra dne 27. srpna 2014

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Pokaždé, když obnovujeme naše vyznání víry a recitujeme Krédo, vyznáváme, že církev je „jedna“ a je „svatá“. Je *jedna*, protože má svůj původ v Trojjediném Bohu, který je tajemstvím jednoty a plného společenství. Církev je také *svatá*, protože je založena na Ježíši Kristu, je ožívována jeho Svatým Duchem, je zahrnována jeho láskou a spásou. Avšak ačkoliv je svatá, je zároveň složena z hříšníků – nás všech, kdo každý den zakoušíme vlastní křehkost a vlastní ubohost. Tato víra, kterou vyznáváme, nás nutí k obrácení, k odvaze usilovat o jednotu a svatost každý den znovu, a pokud nejsme jednotní a nejsme svatí, je to proto, že nejsme věrní Ježíši. Ale On, Ježíš, nás nenechává samotné, neopouští svou církev! On křáčí s námi, On nám rozumí. Rozumí našim slabostem, našim hříchům, odpouští nám – stále přece potřebujeme zažívat odpuštění, nemám pravdu? Ale On je stále s námi a pomáhá nám, abychom byli méně hříšníky, a více svatými a ve vzájemné jednotě.

První útěchu v našem úsilí nám dává skutečnost, že se Ježíš *tolik modlil za jednotu učedníků*. To je ona známá modlitba při Poslední večeři, kdy Ježíš prosil: „Otče, ať jsou jedno.“ Prosil za jednotu. A právě v bezprostřední chvíli utrpení, když se chystal obětovat za nás svůj život. Jsme vybízeni, abychom o tom stále znovu četli a rozjímali v jednom z nejsilnějších a nejdojemnějších textů Janova evangelia, v sedmnácté kapitole (srov. 17,11.21–23). Jak je krásné vědět, že Pán Ježíš těsně před svou smrtí se nestaral o sebe, ale myslel na nás! A ve svém skličném rozhovoru s Otcem prosil právě o to, abychom byli jedno s Ním

i mezi sebou. Právě těmito slovy se Ježíš stal naším přímluvcem u Otce, abychom i my mohli vstoupit do plného společenství lásky s Ním; zároveň nám tato slova zanechává jako svůj duchovní odkaz, aby jednota byla stále více rozlišujícím znakem našich křesťanských společenství a nejkrásnější odpovědí každému, kdo se ptá po důvodech naší naděje (srov. 1 Petr 3,15).

Jednota. „Ať jsou všichni jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.“ (Jan 17,21) Od počátku se církev snažila uskutečnit tento záměr, který Ježíši tolik leží na srdci. Skutky apoštolů nám připomínají, že první křesťané se dali poznat podle toho, že měli „jedno srdce a jednu duši“ (Sk 4,32); apoštol Pavel pak vybízel své komunity k tomu, aby nezapomínaly, že křtem tvoří dohromady „jedno tělo“ (1 Kor 12,13). Zkušenost nám ale říká, že *existuje mnoho hříchů proti jednotě*. Nemyslím pouze na schizmata, ale na nedostatky, které jsou velmi obvyklé v našich společenstvích, na „farní“ hříchy v našich farnostech. Je smutné, že naše farnosti, které jsou povolány, aby byly místem vzájemného sdílení a společenství, jsou občas poznamenány skutečnou závistí, žárlivostí, nesympatií... Pomlouvání je všem po ruce. Jak snadno se ve farnostech šíří drby a klepy! Je to snad správné? Když je někdo zvolen předsedou nějakého (církvního) sdružení, už se o něm šíří fámy. A když se některá žena stane vedoucí katechetů, ostatní už proti ní štěbetají. Ale to přece není církev! To se nemá dělat, to nesmíme dělat! Neříkám vám, abyste si uřízli jazyk, to ne... Ale prostě

Dokončení na str. 7

Úryvek z Janova evangelia tě zavádí na významné noční setkání Spasitele s upřímným a statečným Nikodémem, který nepodleh slepě názorům a postojům většiny ve svém okolí, ale sám jde a důsledně hledá pravdu, kterou vytyčil u Pána, už když ho poprvé uslyšel v jeruzalémském chrámě. Jeho upřímný zájem odmění Pán tím, že mu v důvěrném nočním rozhovoru odhalí i to, co zatím není možno zjevit zástupům.

Kdykoliv využiješ Nikodémova příkladu, sám se přesvědčíš, jak sdílný a otevřený je Pán k těm, kdo ho vyhledávají, aby s ním vedli tichý a důvěrný rozhovor. Takovým hledáním projevuješ spolu s Nikodémem bezvýhradnou víru, že právě Ježíš je tím, kdo přišel od Boha, aby ti zjevil, co ti nikdo jiný zjevit nemůže.

Pán totiž proto tak vítá takovou tvoji připravenost a ochotu, která vychází z víry, protože ona tě uschopňuje, abys z jeho úst přijímal i takové pravdy, které tak daleko překračují meze tvého poznání, že by bez jeho božského svědectví nikdy na lidskou mysl nevstoupily⁽¹⁾. Ale především je tato víra nezbytným předpokladem, abys mohl dosáhnout svého konečného cíle, věčného života. A to je velice závažné, protože mimo tento věčný život tě nemůže potkat nic jiného než věčná záhuba.

V dnešním nočním rozhovoru se opět dovídáš, že Bůh není samotář, ale Společenství, které žije Láskou. Poprvé to Otec zjevil při Janově křtu⁽²⁾. Nyní to může odhalit sám Syn, protože *tak Bůh miloval svět...* V obou případech Bůh zjevuje jedno a totéž: podstatu svého bytí, nekonečnou Lásku. Nejdříve ukazuje svou Lásku k Synovi, aby právě na nekonečné míře Lásky k vlastnímu Synu ukázal, jak velice miluje také člověka, když pro záchranu jeho věčného života vydává na smrt svého nejmilovanějšího Syna.

Bůh si nás totiž zamiloval tak nesmírně, jak miluje svého jediného Syna: nekonečnou Láskou. Neboť Bůh má jen jednu Lásku, která je Život, a ten Život je sám Bůh. *Z tohoto Života, Božího Ducha, se musí člověk znovu narodit, aby spatřil Boží království - život věčný*⁽³⁾. Znovu se narodit znamená v tomto případě získat zpět ztracený život.

Tak Bůh miloval svět

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Bůh poslal Syna, aby svět byl spasen!

Hledej u Pána často posilu pro tuto víru, a to tím spíše, že žiješ mezi lidmi, kteří si zamilovali jinou víru, víru v prázdné sliby tohoto světa. Vynakládají tolik úsilí, aby v něm našli všechno svoje potěšení, že jim představa věčného života, tohoto tak nekonečného Božího daru, připadá zcela zbytečná, a dokonce i nežádoucí. Ale jeho skutečná cena nezávisí na lidské poptávce, nýbrž na jedinečné Boží nabídce.

A Ježíš tě přišel ujistit s veškerou naléhavostí, že na tom, aby měl člověk věčný život, mu nesmírně záleží. Cenu věčného života si můžeš odvodit ze skutečnosti, že pro ni dal Bůh svého *jednorozeného Syna*.

Ale kníže tohoto světa se všemožně snaží zamlžit a devalvovat Boží lásku a hodnotu věčného života tím, že lživě zkresluje, překrucuje a zastírá skutečnost, že Bůh nás opravdu miluje. Snaží se ti namluvit, jako by Boží přikázání, která jsou cestou pro dosažení tohoto života, byla ve skutečnosti nesnesitelná a přímo nepřijatelná, jako by byla výmyslem bezcitného despoty. Jak je tomu doopravdy? Jak viděl Hospodina ten, který z jeho rukou přijímá Desatero? Jako Boha *milosrdného a milostivého, shovívavého, velké lásky a věrnosti*. Právem vyzývá Žalmista: *Jeruzaléme, chval svého Boha, že oznámil své slovo*

Jakubovi, své zákony a přikázání Izraeli, tak nejednal se žádným národem.⁽⁴⁾ Jako břemeno a porobu je může vidět jen ten, kdo neuvěří, kdo nechce vidět Lásku, která právě jen proto, že miluje člověka, vytyčuje mu přikázání jakožto bezpečnou cestu, která vede k životu. Tato přikázání jsou darem těžce Lásky, která ho přiměla, aby věčný život pro člověka vykoupil životem vlastního Syna, a proto ho *neušetřil, ale za nás za všechny ho vydal*. O co by Bůh mohl ochudit nebo připravit svého tvora, kterému všechno dal? Když nám prokázal tolik lásky svým nejdražším Da-

rem, jak by nám spolu s ním nedaroval také všechno ostatní?⁽⁵⁾

Liturgická čtení

1. čtení - Nm 21,4b-9

Hebrejové táhli směrem k Rákosovému moři a lid už omrzelo být stále na cestě. Lidé mluvili proti Bohu i Mojžíšovi: „Proč jste nás vyvedli z Egypta? Abychom umřeli tady na poušti? Ne-ní chléb ani voda. Už máme dost té hladové stravy.“ Hospodin poslal proto na lid jedovaté hady, jejichž uštknutí způsobilo smrt mnoha lidí z Izraele. Lidé přišli k Mojžíšovi a řekli: „Hřešili jsme, když jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobě; modli se k Hospodinu, aby od nás odstranil hady.“ A Mojžíš se modlil za lid. Hospodin řekl Mojžíšovi: „Udělej si hada a vztyč ho na kůl; každý uštknutý, když se na něj podívá, zůstane naživu.“ Mojžíš zhotovil měděného hada, vztyčil ho na kůl, a když had někoho uštkl a ten pohlédl na měděného hada, zůstal naživu.

2. čtení - Flp 2,6-11

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí.

Dokončení na str. 7

rem, jak by nám spolu s ním nedaroval také všechno ostatní?⁽⁵⁾

Z toho můžeš usoudit, jak velikou bolestí je pro Boha a jakým neštěstím pro člověka, jestliže odmítá uvěřit. Ani Bůh tak *milosrdný, shovívavý, velké lásky a věrnosti* nemůže zachránit toho, kdo mu neuvěří a chce setrvat ve slepotě, neboť *každý, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny*⁽⁶⁾. Jak ho může Bůh zachránit, když se svou zatvrzelostí uzavírá před největším Božím darem, Synem darovaným z lásky, který sestoupil z Otcova lůna až k člověku, *nikoliv aby ho soudil, ale aby měl život věčný?* Nikoliv Bůh odsuzuje zatvrzelého, ale on sám se odsuzuje tím, že odmítá dar života. *Kdo neuvěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Božího Syna*⁽⁷⁾, *při jehož jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. 1 Kor 2,9; ⁽²⁾ srov. Mt 3,17;

⁽³⁾ srov. Jan 3,3; ⁽⁴⁾ Ž 147,12.19-20;

⁽⁵⁾ Řím 8,32; ⁽⁶⁾ Jan 3,20; ⁽⁷⁾ Jan 3,18

„Nemůže mít Boha za otce, kdo nemá církev za matku.“

Svatý Cyprián, kartaginský biskup, oddaný spolupracovník a přítel papeže Kornéliá, se narodil kolem roku 210–215 v Africe (snad v Kartágu) v bohaté a vážené pohanské rodině. Vynikal vzácnými vlohami, které ho přivedly ke studiu řečnictví, jako učitel pak nabyt v Kartágu zvučného jména. Roku 246 byl získán pro křesťanskou víru. Svě jmění rozdal chudým a začal se věnovat studiu Písma svatého a spisů Tertullianových. Po krátké době byl přijat do řad kléru a brzo potom, kolem roku 249, na bouřlivou žádost kartaginského lidu posvěcen na biskupa.

Když pronásledování křesťanů trochu ustalo, ukázal se brzy úpadek náboženského života. Svatý Cyprián si stěžuje: „Mnozí zapomínali na to, co věřící za časů apoštolských činili, a toužili jen po rozmnožení svých statků, jsouce rozpálení nenasytou lakotou. V kněžstvu nebylo pravé bázně Boží, ve skutcích žádného milosrdenství, v mravech žádné kázně. Mnozí vstupovali do stavu manželského s osobami nevěřícími, přísahali lehkovážně, ano i křivě, neposlušali představené a žili spolu ve svárech. Mnozí biskupové, místo aby by-

li jiným za příklad, nedbali úřadu svého, byli správci světského zboží a sháněli se na tržištích po zisku.“

Roku 252 se rozšířila morová rána téměř po celé Říši římské. Také v Kartágu mnoho lidí zemřelo. Někteří vlažní křesťané reptali proti Bohu, že morem umírají jak pohané, tak i křesťané, že jim tedy víra nic nepomáhá. Svatý Cyprián na to odpověděl: „Máme snad víru k tomu, abychom nerušeně mohli požívat radosti tohoto světa? Neučí nás víra snášet protivensví a duši svou zachovat pro budoucí radosti? Pokud jsme na tomto světě, jediné duch tvoří rozdíl mezi pohanem a křesťanem, podle těla jsme si rovni. Ano, křesťan má být připraven, že bude muset více trpět a bojovat než ostatní; to je cesta spravedlivých. Pro pohany je smrt hrozná, avšak pro křesťany je vysvobozením ze žaláře tohoto světa a přechodem ke spáse. Smrt je mostem k nesmrtelnosti. Zde jsme jenom cizinci a hosté. Který cestující nepospíchá, aby se z ciziny vrátil do vlasti? Naše vlast je ráj. Tam nás čekají naši přátelé, rodiče, bratři, děti a veliký zástup těch, kteří jsou jisti svým spasením, starají se o naši spásu, touží po nás.“

Sv. Cyprián

V době moru byl svatý Cyprián zářivým vzorem obětavé péče o nemocné a patřil k nejpůsobnějším zjevům mezi africkými biskupy. Proslavil se též jako vynikající církevní spisovatel. Jako vzor katolického biskupa byl mužem praxe. S touto jeho povahou se shoduje rovněž jeho bohatá spisovatelská činnost, která je vesměs věnována praktickým úkolům. Cypriánův veliký význam v křesťanské literatuře spočívá v tom, že podával nauku o církvi a její jednotě, o primátu a episkopátu s větší jasností a výrazností než dřívější církevní spisovatelé. Za Valeriánova pronásledování zemřel mučednickou smrtí před svou křesťanskou obcí u Kartága 14. září 258. Svatý Augustin nazývá světce pravým katolickým biskupem a katolickým mučedníkem.

Cypriánovy spisy jsou nám důkazem, že naše katolická církev má totéž učení jako církev prvních století. Několik Cypriánových myšlenek: „Nemůže mít Boha za otce, kdo nemá církev za matku.“ – „Kdo se odlučuje od církve – matky, vyloučen jest od zdroje milosti k spáse potřebných, je cizinec, je nesvatý.“ – „Základ této jednoty položil sám Kristus, hlava, pramen pravdy, když ustanovil Petrův stolec za východisko kněžské jednoty.“ Církev římskou nazývá „kořenem a rodičkou církve katolické“ (radix et matrix ecclesiae catholicae).

A o zpovědi praví: „Vyznávejte se jeden každý z hříchu svého, dokud ten, kdo se provinil, je na světě, pokud se jeho vyznání může připustit, pokud dosti učinění a odpuštění kněžími udělené před Bohem je milé.“

Zdroj: Naše světla

Téma Světového dne míru 2015

„Už ne otrok, nýbrž bratr.“ Toto téma zvolil Svatý otec František pro 48. světový den míru, který vznikl z podnětu papeže Pavla VI. a otevírá nový kalendářní rok. Letošního 1. ledna se papež zamýšlel nad bratrstvím jako základem míru a cestou k němu. „Bratrství mezi lidmi předpokládá a vyžaduje transcendentní otcovství,“ napsal tehdy papež František. A „počíná se uznáním tohoto otcovství se ustavuje bratrství mezi lidmi“, zdůrazňuje. Ve svém druhém poselství ke Světovému dni míru se Petrův nástupce bude věnovat jedné z hodnot zmíněného bratrství – tedy lidské důstojnosti, podotýká tiskové prohlášení Papežské rady *Iustitia et Pax* z 21. 8. 2014.

„Otroctví ohrožuje univerzální bratrství, a tudíž také mír, a v žádném případě není pouze minulou skutečností. Naopak,“ čteme v prohlášení, „otroctví je děsivá rána, která se otevírá v těle současné společnosti, je to vážné zranění Kristova těla.“ K její léčbě je zapotřebí „uznat nedotknutelnost lidské důstojnosti, (...) překonávat nerovnost mezi lidmi, zasadit se o blízkost a nezištnost při osvobození a sociálním začlenění každého člověka. (...) Je nezbytná informovanost, výchova a kultura vyznačující se hledáním svobody a spravedlnosti“, čteme v prohlášení Papežské rady, kterým oznamuje téma budoucího Světového dne míru.

Z www.radiovaticana.cz

Povýšení Svatého kříže - 14. září

Dnešní svátek obrací náš pohled zpět na hodiny radosti a slávy v dějinách církve: na nalezení Svatého kříže sv. Helenou, na posvěcení nádherného hrobu - nebo kostela Zmrtvýchvstání za císaře Konstantina v Jeruzalémě (r. 335), v jehož přístavbě byl uchováván znovunalezený Kříž, na zpětné převezení Svatého kříže do Svatého města po jeho zpětném dobytí, když bylo zabráno Peršany (r. 629/630). Ale už předkové věděli, že nešlo nakonec o nějaký vnější triumf: Jak uvádí legenda, když císař Heraklius po vítězství nad Peršany chtěl vnést Svatý kříž s velkou okázalostí osobně do Jeruzaléma, ochrnuly mu náhle v městské bráně nohy a ruce, takže nemohl udělat krok dopředu. Když ale potom, na radu patriarchy, odložil svoje nádherné roucha, pak mohl, oblečen do jednoduchého pláště a bosky, přenést Svatý kříž bez námahy na místo jeho uctívání. Teď měl potřebnou „podobnost s Vykupitelem, který nesl kříž stejnou cestou jako nejoboženější a nejpokornější“. Starověká legenda říká jasně: Jenom když předkládáme Pánu svůj kříž se svým celým zármutkem a ponížením, můžeme pohlížet na jeho povýšení. Budeme jenom tak „dědici Boží a spoludědici Kristovi. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojít slávy.“ (Řím 8,17)

Je skutečností, že utrpení ukřižování Pána bylo pocítováno především také jako nevyšlovná potupa právě tímto trestem smrti, který tak shodně vnímali Římané, Řekové i Židé, jak to dokazuje řada svědectví ze starověku. Nebyla to tedy jenom krutost této smrti - upálení a předhození dravé zvěři se zdály být římským právníkům jako poměrně mírnější způsob smrti! - nýbrž převeliká s tím spojená ostuda, která ji činila tak strašnou. Byl to trest pro otroky, způsob smrti pro lupiče a bezectné lidi. Kdo visel na kříži, patřil, také pro dobré a slušné lidi, k vyvrhelům společnosti. Jeho smrt neměla v sobě nic povznášejícího, nic hrdinského. To musíme mít na mysli, když si 15. září o památce Panny Marie Bolestné zpřítomňujeme, co musela vytrpět pod křížem.

Ne tehdy, kdy se nese církev na vlně sympatií a úcty, nýbrž tehdy, když jako

tělo Kristovo, jako On tenkrát, ona klade své tělo na kříž, znetvořená, ponížená, v opovržení ode všech, pak se ukazuje, jestli k ní opravdu patříme: když potom, jako Matka Boží pod křížem, neomylně k ní patříme.

Ale samotné snášení krutosti a především také hanby smrti na kříži by nás ještě nespasilo. S Ježíšem vytrpěly tuto strašnou smrt ve starověku tisíce, ba desetitisíce lidí. Ti dva ukřižovaní lotři, v jejichž středu trpěl, zastupují určitým způsobem toto nesčetné množství trpících. Nikoliv vnější podoba smrti Kristovy ji odlišuje od tolika jiných. Je to láska, se kterou Pán snášel svoji smrt, která z tohoto utrpení dělala spásné utrpení, která kříž očistila a vyvýšila nad všechna jiná znamení tohoto světa.

Není ale myslitelná větší láska než láska toho, který ačkoliv byl rovný Bohu, přijal podobu otroka a tento život za nás

snášel až do konkrétní smrti kříže (srov. Flp 2,6-7).

Protože přijal bolest a hanbu s tak ojedinelou láskou, sedí teď ve slávě po pravici Otce, má Jméno „nade všechna jména“, úctu a moc, a jeho nástroj umučení se stal znamením spásy pro nesčetné; proto se slaví svátek Povýšení Svatého kříže.

„S Ním (a Matkou Boží pod křížem) trpět, abychom byli s Ním oslaveni“, znamená tedy: snášet bolesti všeho druhu a především hanbu, která ničí každou falešnou pýchu, z lásky k Bohu a k lidem s Kristem, a to při vědomí, že „po právu trpíme; protože přijímáme jenom to, co za své činy zasluhujeme, zatímco on nevykonal nic zlého“, jak řekl ten první, který Ježíše výslovně následoval při nesení kříže (srov. Lk 23,41). Když se nám to postupně podaří, když nám to bude dáno, pak přispějeme k vítězství Kříže, k opravdovému povýšení Kříže.

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 18/2013 přeložil -mp-

Modleme se za mír a za pronásledované křesťany

Čeští a moravští biskupové jednotlivě vyzývají k modlitbám a postu za mír a za pronásledované křesťany.

Tak např. brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle vyzývá kněze a věřící ve své diecézi: „Milí bratři, žijeme ve světě, který je nejen těžce zkoušen stále novými válečnými konflikty, ale který - stejně jako před dvěma tisíci lety - stále pronásleduje ty, kteří uvěřili Kristu. Podle organizace Křesťanská mezinárodní solidarita čelí diskriminaci, pronásledování nebo hrozbě smrti až 200 milionů věřících v Krista. Jejich utrpení je částečně způsobeno i nedostatečnou podporou ze strany západních křesťanů. I když se za pronásledované křesťany modlíme každoročně na šestou neděli velikonoční a mnozí i každou neděli při bohoslužbách, je potřeba dělat víc. Proto vás všechny prosím, abyste ve svých farnostech na tento úmysl nyní pamatovali pravidelně. Je možné také vyhlásit konkrétní farní den postu a modlíte za pronásledované křesťany. Prosím, abychom pomohli svými modlitbami i jiným způsobem tam,

kde je to potřeba. V době komunistické totality jsme to byli zase my, kteří jsme byli povzbuzováni sestrami a bratry ze svobodných zemí.“

„Modlete se za dar míru a pokoje pro celý svět, zejména pro obyvatele severního Iráku a tamní křesťanskou populaci, která je v těchto dnech tvrdě pronásledována a musí utíkat ze svých domovů, pro lid na Blízkém východě a na Ukrajině,“ píše ve svém poselství nejen duchovním, ale i všem věřícím královéhradecký biskup Mons. Jan Vokál. Připojuje se tak k prosbám papeže Františka: „Násilí nepřemůžeme násilím. Násilí přemůžeme mírem! Modleme se v tichu, prosme o mír, všichni, v tichu. Maria, Královno míru, oroduj za nás,“ řekl papež František. „Modleme se spolu s ním a zohledňujme tento úmysl Svatého otce ve svých modlitbách a přimluvěch při mši svaté,“ dodává biskup Vokál.

Zdroj: TS ČBK

Čtenáře Světla povzbuzujeme: Naplňte tyto výzvy každý, jak můžete!

4. a 13. zastavení křížové cesty: Bolestná Matka

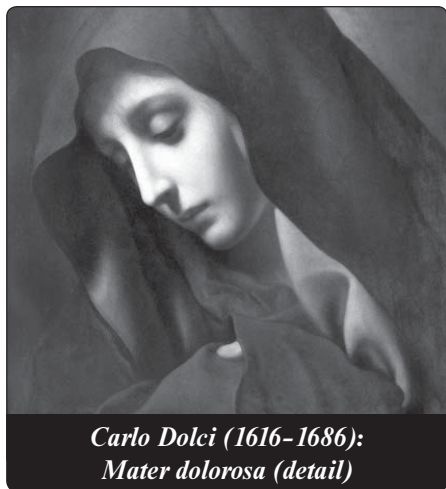
Křížová cesta Ježíšova byla také křížovou cestou jeho Matky. To, co vytrpěl Ježíš na své křížové cestě, při ukřížování a na kříži, vytrpěla Maria spolu s ním. Od svatby v Káně zřejmě nedošlo k žádnému setkání mezi Synem a Matkou. Když Pánu oznámili, že před domem stojí jeho Matka a jeho bratři, aby s ním promluvili, řekl, aniž by se příliš staral o své příbuzné: „Kdo plní vůli mého nebeského Otce, to je můj bratr, moje sestra a matka.“ (Mt 12,50) Maria musela zakusit toto odmítnutí, stejně jako to dřívější v Káně, ale prožila to už při nalezení dvanáctiletého Ježíše v chrámě v Jeruzalémě. Matky znají bolest, když se jejich odrůstající děti od nich oddělují. Maria věděla už od počátku, že její dítě je Syn Boží, a že proto musí být odstup mezi Matkou a Synem, jak tomu není u žádného lidského dítěte.

Ale protože Ježíš není jenom Bůh, ale současně také pravý člověk, proto má všechny ty hluboké city, které chová dítě ke své matce: ten, který byl na ni jako na cizí, je k ní vázán nekonečnou něžností. Ovšem Maria musela poznat, že nade všechno přirozené mateřství existuje ještě jiné. Kdo věří v Boha a poslouchá ho, vstupuje do tohoto nového mateřství. Maria prožívala toto duchovní mateřství od svého slova: „Jsem služebnice Páně.“ (Lk 1,38) Jak říkají církevní otcové, přijala Slovo Boží dříve v duchu než v těle.

Když začala jeho cesta utrpení, jeho cesta na smrt, byla jeho Matka zase s ním. Jaké to muselo být setkání, když se Maria setkala s Pánem nesoucím kříž! Toto setkání skrývalo v sobě něco, co oběma nešlo vyjádřit slovy. Možná to byl jenom krátký okamžik, kdy si mohli pohlédnout do očí, ale tato chvíle jim stačila, aby si navzájem pohlédli do srdce. V tom ale pocítili lásku a utrpení, utrpení a lásku a ve všem vůli nebeského Otce. Jak se milovali navzájem, jak spolu trpěli a jak milovali Otce – a všechna tato jejich láska v utrpení byla jediným spojením se s vůlí Boží. Toto přitakání k vůli Otcově je oba drželo: Syna i Matku. Syn musel na kříži vykrváčet, a On to chtěl učinit v odevzdanosti svému nebeskému Otcovi a lidem. Matka stála pod křížem (Jan 19,25), s mečem

v srdci, který prorokoval Simeon, ale také v plné odevzdanosti do vůle Trojjedného Boha.

Tak dává středověký mystik Jindřich Suso promlouvat bolestné Matce v její oduševnělé něžnosti, když objímala svého Syna snatého z kříže: „Vzala jsem své milé Dítě na svůj klín a pohlédla na ně – bylo mrtvé; dívala jsem se znova a znova – nebyl při vědomí, ani nevydal hlas. Tu strnulo moje srdce podruhé a mohlo se roztrhnout na tisíc kusů smrtelnými ranami, které dostalo...“ To, co vkládá Suso do úst Marii, se hluboko zapsalo do srdcí našeho věřícího lidu. Za jeho života vznikl obraz Bolestné Matky s mrtvým Synem na klíně, toto „imago beatae virginis de pietate“, které se nazývalo v pozdním středověku jako „pašijový obraz“ nebo také „pieta“. V podstatě má toto zobrazení svůj původ v „kristocentrické zbožnosti pašijí“. Ale protože Pán povolal svoji Matku pod kříž, aby měla účast na jeho utrpení, spojila se ve zobrazení piety, která se často stala milostným obrazem, bolest Matky s bolestí Syna. Tak se stal pašijový obraz zvláště v německých zemích nejoblíbenějším zobrazením Panny Marie. Lidé jednoduše cítili, že spoluutrpení Mariino s jejím Synem platí také pro všechny její syny a dcery, které jí svěřil umírající Pán na kříži. Její mateřství k lidstvu má tajemnou hloubku tam, kde je možné ji spatřit jako truchlící, poznamenanou bolestí a skloněnou utrpením. Vždycky ale směřuje pohled pozorovatele od Matky k Synovi tak, jak to vidíme také u Jindřicha Susa, když se před obrazem Bolestné Matky modlí k Pánu

Carlo Dolci (1616-1686):
Mater dolorosa (detail)

Ježíši Kristu: „Moje srdce se, Pane, otevírá, aby Tě přijalo, tak jako to činí něžná růže ke slunci. Moje duše se rozepíná ve svém přání do široka Tobě vstříc, drahý Pane... A prosím, aby ani život, ani smrt, ani láska, ani utrpení Tě ode mne neodloučilo.“ Při přecházení od předposledního k poslednímu zastavení zaznívá slovo, kterým uzavírá Paul Claudel 13. zastavení své „křížové cesty“: „Tady končí kříž a začíná svatostánek.“

Zůstává ale otázka, proč musí Maria trpět, proč se musela stát Mater dolorosa, Matkou Bolestnou? Ona musela a chtěla, protože také Kristus trpěl. Ale proč patří utrpení a bolest k Ježíši a k Marii? Odpověď na to se může najít, jestli to vůbec jde, jenom z lásky. Kdy člověk miluje? Člověk miluje tehdy, když vyroste sám ze sebe, když už nevidí sama sebe a nemyslí jenom na sebe, když je tady pro druhé lidi. Láska je něco, co přesahuje člověka, ale tento přesah je více než pocit, nálada nebo nadšení, tento přesah je odevzdání, odevzdání sebe samého jiným. Podle toho, jak je náš svět uspořádán, se může odevzdanost uskutečnit často jenom tím, že odevzdávající se je také připraven na utrpení a bolest. Nejvyšší láska je tenkrát, když někdo z lásky k jinému trpí, když z lásky k jiným zemře.

Ježíš Kristus za nás trpěl a za nás zemřel, protože tady na zemi se láska nedá jinak vyjádřit více než formou utrpení a smrti. Utrpení a bolest byly u Pána Ježíše Krista vyjádřením jeho nejrůznější lásky. U Marie, která se svým svolením „jsem služebnice Páně“ stala první křesťankou, první následovnicí Krista, tomu nemohlo být jinak. „Láska je silná jako smrt“, čteme ve Velepisni Starého zákona (Pis 8,6). Láska je tak silná, že je připravena trpět a umírat. Maria trpěla v lásce jako její Syn a my to musíme dělat stejně. Utrpení a bolest by měly být pro nás výzvou k větší lásce. Utrpení nemusíme rozumět, rozhodující je, že je snášíme v lásce. Maria je snášela v lásce. Tak se stala Matkou všech trpících.

„Nakloň, Matko Bolestná, laskavě svoji tvář k mým těžkostem!“

Ze *Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt* 5/2014 přeložil -mp-

Zasévat rozdělení není křesťanské, k církvi patří jednota - *dokončení ze str. 2*

Pána o milost, abyste to nedělali. K tomu všemu dochází, když se dereme do popředí, když klademe do středu sami sebe, se svými osobními ambicemi a s naším úhlem pohledu na věc a když soudíme druhé; když se díváme na nedostatky svých bratří místo toho, abychom viděli jejich nadání; když klademe větší důraz na to, co nás rozděluje, než na to, co nás spojuje...

Kdysi jsem v jedné diecézi slyšel zajímavý příběh. Hovořili o jedné staré paní, která celý život pracovala ve farnosti, a osoba, která ji dobře znala, řekla: „Tahle paní nikdy nikoho nepomluvila, o nikom nešířila drby, byla jeden velký úsměv.“ Když se tak mluví o té ženě, tak hned zítřka by mohla být kanonizována, ne? Je to krásný příklad, nemám pravdu? Ale když se podíváme na dějiny církve - kolik rozdělení je tam mezi křesťany! Také dnes jsme rozdělení. I ve své minulosti spolu křesťané válčili kvůli teologickým rozdílům. Myslím teď na třicetiletou válku. Ale to přece není křesťanské. Jsme křesťany, nebo ne? Jsme mezi sebou rozdělení, a proto musíme prosit také o jednotu mezi všemi křesťany, vykročit na cestu jednoty, kterou si Ježíš přeje a o niž prosil.

Ohledně toho musíme vážně *zpytovat svědomí*. V křesťanském společenství je *rozdělení jedním z nejtěžších hříchů*, protože z církve činí nikoliv znamení Božího působení, ale působení ďáblova, kte-

rý je ze své definice tím, kdo rozděluje, kdo ničí vztahy, kdo podsouvá předsudky... Rozdělení křesťanského společenství, ať už ve škole, nebo ve farnosti, nebo v nějakém církevním sdružení, je velmi těžkým hříchem, protože je to dílo ďáblova. Bůh naopak chce, abychom rostli ve schopnosti vzájemně se přijímat, odpouštět si a mít se rádi, abychom se co nejvíce podobali Jemu, který je společenstvím lásky. V tom spočívá svatost církve: že poznáváme, že jsme stvořeni k Božímu obrazu, který je naplněn jeho milosrdenstvím a jeho milostí.

Draží přátelé, nechme ve svém srdci zaznít tato Ježíšova slova: „Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny.“ (Mt 5,9) Upřímně prosme za odpuštění všeho, čím jsme zapříčinili rozdělení nebo nedorozumění uvnitř našich společenství, protože dobře víme, že není možné mít účast na společenství s Bohem jinak, než prostřednictvím stálého obrácení. A co je obrácení? Prosba: Pane, dej mi milost, abych nepomlouval, abych nekritizoval, nešířil klepy, abych všem přál dobro. To je milost, kterou nám Pán daruje. Toto je obrácení srdce! A prosme, aby síť našich každodenních vztahů vždy více a krásněji odrazela vztah mezi Ježíšem a jeho Otcem.

*Přeložil Petr Havlíček SJ,
Česká sekce Rádia Vatikán*

Liturgická čtení - *dokončení ze str. 3*

Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Evangelium - Jan 3,13-17

Ježíš řekl Nikodémovi: „Nikdo nevystoupil do nebe kromě toho, který sestoupil z nebe, totiž Syn člověka. Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby svět byl skrze něho spasen.“

Modlitba o jednotu církve

Bl. John Henry Newman

Ó Pane Ježíši Kriste,
Ty ses modlil v předvečer
svého utrpení
za všechny své učedníky
až do konce časů,
aby zůstali jedno,
jako Ty jsi v Otci a Otec v Tobě.

Shlédni milostivě na mnohé rozkoly
mezi těmi, kdo vyznávají Tvoji víru,
a uzdrav ty mnohé rány,
které způsobila Tvému lidu
lidská pýcha a moc pekla!

Zboř hradby rozdělení,
které dělí křesťany na strany a sekty.
Pohleď milostivě na ty duše,
které se narodily ve společenstvích
založených nikoliv Tebou, ale lidmi!

Osvobod' je od těchto nesprávných
způsobů bohohpocyt
a uveď je všechny
do jednoho společenství,
které jsi založil od počátku,
do svatě katolické a apoštolské církve!

Otevři jejich srdce pro dlouhou
zapomenutou pravdu,
že náš Svatý otec, papež,
je Tvým služebníkem a náměstkem,
a že poslouchají Tebe,
když ve věcech náboženství
ho poslušně následují,
aby tak jako nahoře v nebi
bylo jenom jedno společenství,
které vyznává a oslavuje
Tvé svaté jméno.

Zdroj:

*Seliger John Henry Newman,
Betrachtungen über die christliche
Lehre in: Betrachtungen und Gebete,
Kösel-Verlag, München 1952, 148-149*

*(Ze Schweizerisches Katholisches
Sonntagsblatt 13/2014 přeložil -mp-)*

Bolest mi pomohla ke štěstí

„Obrácení je větší zázrak než vzkříšení mrtvého,“ řekl svatý Bernard. Tato slova svého patrona může holandský kněz Nars (Bernardus) Beemster zpětně jen potvrdit. Co všechno se muselo stát, než tento nespoutaný mladý muž konečně našel svoje povolání! Sám byl totiž dlouho pevně přesvědčen: „To poslední, čím bych chtěl být, je stát se knězem!“

Spolu se čtyřmi sestrami a jedním bratrem jsem vyrůstal v katolické rodině v severozápadním Holandsku v malé vesničce De Weere. V otcově hospodářství (pěstovali jsme tulipány) mě od malička fascinovaly obrovské polnohospodářské stroje, a proto jsem si chtěl později osvojit špičkovou technologii, abych mohl jako strojní inženýr usku-tečnit svoje sny: mít peníze, velký dům, úžasné auto a rychlou motorku. Ale dříve, než došlo na studium, stalo se něco, co všemu udalo nový směr.

V našem kraji se každoročně od dubna do září konají městské slavnosti. To byl „můj život“, ale pro moje rodiče velké starosti. My chlupci jsme si „vyrazili“ každý týden, a to vždy raději třikrát nežli méně. Moje vystupování bylo bezohledné, surové a arogantní. Namyšleně a velmi rád jsem se ukazoval ve skupině svých kamarádů vždy s jiným pěkným děvčetem.

V hlučné společnosti jsme se rádi předváděli, často jsme vyprovokovali rvačku, rehotali se při surových vtipech, často jsme se posmívali jiným a ještě častěji jsme se opijeli. V takové partě jsem byl vždy rád.

Když jsem dospíval, absolvoval jsem čtyřletý namáhavý boxerský trénink. Tam jsem se mohl vybouřit, tam jsem se mohl zbavit všeho, co mě vnitřně trápilo – svých frustrací a zlosti. Především jsem však jako boxer byl ve svojí partě „někdo“, na ko-

ho se hledělo s respektem. Při rvačkách mě vždy měli rádi mezi sebou, neboť tak měli výhru jistou.

V noci z 19. na 20. srpna 1990 – tehdy jako dvacetiletý jsem ještě nevěděl, že to byl svátek svatého Bernarda, mého patrona – se v sousední vesnici střetla naše skupina v jednom lokále s jinou partou. V ten večer teklo pivo proudem a bylo už pozdě, když jsme po veselé pitce opouštěli hostinec. Několik podnapilých skupin venku netrpělivě čekalo na svoje taxíky. Napětí mezi partami bylo velké, protože každý se chtěl co možná nejdříve dostat do postele. Vypukla rvačka, která se rychle změnila na masovou, a do ní jsem se zapletl i já. Několik přátel mě volalo na pomoc, neboť jako boxer jsem uměl silně udeřit. Tehdy jsem však byl tak opilý, že na údery a hmaty protivníků jsem ani nereagoval, a oni mě doslova dobili, takže jsem upadl do kómatu. Probral jsem se až v nemocnici, a to po dni a půl. Našli mě podle krvavé stopy, jak v bezvědomí ležím v kaluži krve u vchodu do jednoho kostela. Tak to stálo v policejní zprávě. Jak jsem se dostal k bráně kostela, to si dodnes neumím vysvětlit. Tvář jsem měl úplně dobitou a kromě vícenásobné zlomeniny nosu jsem utrpěl i nějaké mozkové poruchy, které vedly ke křečím a nervovým tikům.

Ochrnutí levé tváře mi způsobovalo velké problémy při mluvení. Ani svoje levé rameno jsem nedokázal koordinovat a při prvním pokusu chodit jsem jen bezvládně vlekl jednu nohu za sebou. Poruchy rovnováhy mi už více nedovolily boxovat, a když jsem zkoušel jízdu na motorce, spadl jsem i s celou mašinou.

A jelikož jsem se kromě toho sotva dokázal na něco soustředit, pročež jsem nemohl ani studovat, svoje studium techniky jsem musel odložit. Moji přátelé chodili po večerech nadále ven, ale já jsem měl přísný zákaz alkoholu a na oslavy jsem vlastně ani neměl sílu. Tak jsem zůstal

Nars jako kněz v roce 2004 v Medžugorje. „Bylo to na moji první pouti do Medžugorje. Cestovali jsme autobusem a krátce po startu jsem zaslechl: »Tak, nyní se pomodlíme růženec. Narsi, můžeš se předmodlit jeden desátek?« Neměl jsem o tom ani ponětí a já, 25letý, jsem jako dítě počítal na prstech deset Zdrávasů svého prvního desátku růžence. Od té doby jsem se snažil modlit růženec věrně každý den.“

doma sám a cítil jsem se opuštěn. Nejprve jsem sice ještě doufal, že se brzy vrátím ke svému zaběhnutému stylu života, ale proces mojí léčby trval více než šest let. Svoji původní kondici a sílu jsem však už nikdy nenabyl.

Po tomto brutálním útoku jsem byl půl roku fyzicky i psychicky úplně na dně. Moje myšlenky se stále točily kolem sebevraž-

dy mého bývalého boxerského kumpána, který krátce předtím skočil pod vlak. Opakovaně mě trápily otázky typu: „Proč to Michel udělal? Proč já vlastně žiji? Možná dopadnu i já jako tento chlapík!“

A když krátce nato dokonce jeden přítel, s kterým jsme často jezdili na motorkách, přišel při jedné nehodě o ruku a nohu a trvale ochrnul, moje zoufalství a strach byly tak velké, že jsem jedné noci vstal z postele, poklekl jsem a jako 21letý jsem se pomodlil svoji první modlitbou, která vycházela z upřímného srdce: „Bože, neznám tě, ale vím, že existuješ. Sotva se to odvažuji vyslovit a nezasloužím si to, ale přece jen tě prosím, pomoz mi!“ Dnes vidím, jak zázračně mě Ježíš vyslyšel.

Tím nejzvláštnějším v mém životě bylo, že od malička jsem chodil každou neděli na mši svatou. Pro mě samotného bylo záhadou, proč jsem to jako mladý, někdy dokonce i dost opilý a s vlasy mokkými od piva, ještě pořád dělal. Byl jsem přitom jako nepřítomný a nic ze mše jsem nechápal. Myslím si, že to byl sám Bůh, který mě každou neděli vzbudil a „vytáhl“ z postele. Ale vlastně až po té zvláštní srpnové noci, když už jsem byl studentem techniky, jsem šel docela vědomě do kostela. Se zájmem jsem poslouchal kázání a uvědomil jsem si něco velmi rozhodujícího: Bůh odpouští vždy a začít znovu může každý. Stále více fascinován vírou jsem o ní hodně četl. V roce 1995 se mě v jedné knížce o Fatimě hluboce dotkla slova Panny Marie, která adresovala třem pasáčkům: „Mnohé duše se dostávají do pekla, protože se za ně nikdo neobětuje a nemodlí.“ Šokován jsem ve svých 24 letech musel s hrůzou konstatovat: Peklo existuje, a když radikálně nezměním svůj život, skončím tam pravděpodobně i já. A tehdy mě nohy, jakoby samy od sebe, zavedly k našemu starému venkovskému knězi, u kterého jsem se vyzpovídal. Jaký to byl osvobozující moment!

Radost, kterou jsem cítil, že Ježíš je mým zachráncem a že jsem ho konečně našel, se zintenzivnila během méj první pouti do Medžugorje. Navzdory tomu mě stálo obrovskou námahu vyprávět svým přátelům poprvé po pěti letech o své zkušenosti s vírou. Chlapci, téměř všichni nevěřící, mi se smíchem řekli: „Když ti to něco přinese a když to potřebuješ, dob-

ře. Ale nás nech na pokoji. Hej, vrchní, deset piv pro nás a pohár svěcené vody pro Narse!“ Neměl jsem to těmto „silným chlapům“ za zlé, že v jejich světě, který byl kdysi i mým světem, nebylo pro Boha místo. Pro mne, naopak, to znamenalo hodně, abych první místo ve svém životě dával stále více Ježíši a Marii. Dokonce ani moje přítelkyně to nechápala a v roce 1995 ukončila náš pěkný vztah se slovy: „Vždyť ty miluješ Boha víc než mě.“ I když to ze začátku bolelo, nakonec se ukázalo, že měla pravdu.

Intenzivně jsem tedy začal hledat svoji cestu. Co Bůh ode mne chce? Řeholní život, pomoc pro rozvojové země? Ne, to nebylo ono. Nakonec jsem se v roce 1996 přihlásil do zimního semestru kněžského semináře v Haarlem-Amsterdamu.

Pro mne to bylo v semináři jednoduše strašné, ale to byl vlastně můj problém, protože jsem ještě nebyl obrácený. Každého jsem tam obviňoval. Nikdo nebyl dobrý, jen já sám. A tak jsem jednoho dne zašel za našim spirituálem. Napsal jsem si seznam všech kritických postřehů. Ty jsem potom přečetl 75letému knězi: Toto není dobré a toto je k ničemu. Seminaristé jsou nanic, jídlo je nanic, přednášky

Když mě biskup Punt v létě roku 1996 oslovil kvůli mému povolání ke kněžství, zněla moje strohá odpověď: „Ne, knězem určitě nebudu!“ Tři dny nato zazvonil telefon a biskup mi ještě jednou řekl: „Když jsi povolán a ty nechceš zanechat svůj domov, své rodiče, majetek i svoji novou práci, abys následoval Ježíše, jak tě o to žádá, tak ho nejsi hoden.“ To se mě dotklo a trefilo mě jako silný úder! Vždyť už svým rozhodnutím pro Boha jsem v očích svých přátel propadl, a tak jsem chtěl mít hodnotu aspoň v očích Božích. Po jedné bezesné noci jsem se však rozhodl.

S Kaplí Matky všech národů v Amsterdamu jsem objevil zároveň i nejkrásnější mariánskou úctu, jaká vůbec existuje: Maria jako Matka všech lidí. Pro mne, abych řekl pravdu, neexistuje žádná hlubší modlitba než ta, kterou Panna Maria zjevila v Amsterdamu. Ano, nevím, kde bych v životě byl bez této Matky, kterou mi z kříže daroval Ježíš. A tak opakovaně a rád přivádím do milostivé kapličky děti a mladé lidi, kteří jsou mi v pastoraci svěřeni.

jsou nanic i učitelé jsou nanic. A nakonec jsem mu do tváře otevřeně řekl: „A vy jste taky nanic.“ Nato mi odpověděl jen jednou větou: „Když příště opět vystrčíš svůj obviňující prst, tak se podívej nejprve na svoji vlastní duši, kolik prstů najednou ukazuje na tebe samotného.“

Byl to strašný okamžik, když mi to takto řekl. Až poté, kdy jsem si uvědomil svoje vlastní chyby, přiznal si je a poprosil o odpuštění, mohla se skutečně začít moje kněžská formace. Dne 25. května 2002 jsem byl vysvěcen na kněze. I když to někdy není lehké, být knězem, vnitřně jsem šťastným knězem a nedokážu si žádný jiný život ani jen představit. Od začátku roku 2012 spravuji jako rektor holandské poutní místo „Panny Marie v nouzi“ v Heiloo.

Pokud v oné rozhodující noci před téměř třidvaceti lety „měl v tom prsty“ i svatý Bernard, můj patron, pak jsem mu za to velmi vděčný. Moje těžká zranění mi tehdy zcela změnila život. A moje bolest mi nepřímou pomohla k mému dnešnímu štěstí. Ještě stále žasnu nad tím, jak Bůh zázračně působil v takové bolestivé situaci a jak to nakonec všechno tak pozhnaně dopadlo.

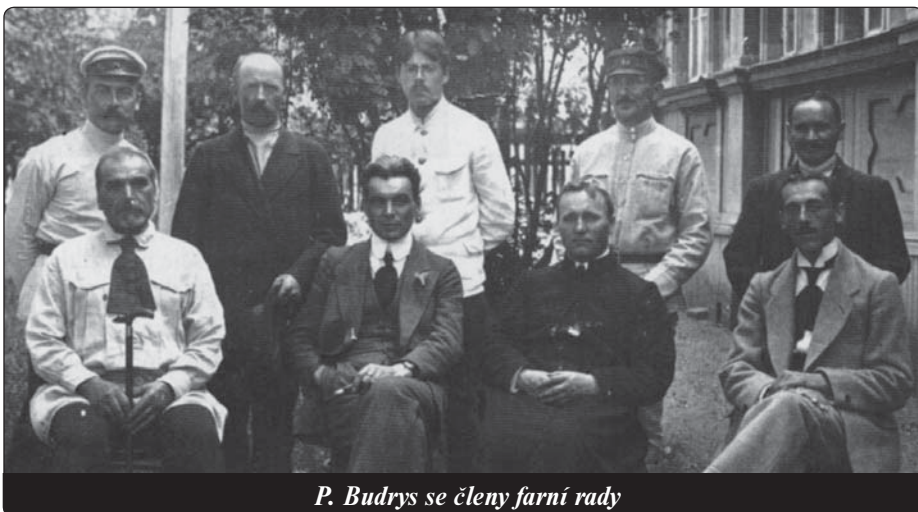
*Z Vítězstvo Srdca 91/2013
přeložil -dd-*

Hrdinové víry

„Lenin a jeho soudruzi okamžitě přijali zásadu nelítostného „třídního boje“, v němž byli političtí a ideologičtí protivníci nebo vzdorující obyvatelstvo považováni za nepřítel a – takto vnímání – museli být zlikvidováni.“ (S. Courtois a kol., Černá kniha komunismu, s. 29)

Při realizování „třídního boje“ se komunisté dopustili strašlivých zločinů, o nichž je třeba se zmínit: desítky tisíc zajatců nebo vězňů zastřelených bez soudu v letech 1918–1922; masakrování stovek tisíc bouřících se rolníků a dělníků v letech 1918–1922; likvidace nebo vysídlení donských kozáků v roce 1920; desítky tisíc zemřelých v koncentračních táborech v letech 1918–1930; téměř 690 000 lidí zavražděných během „velké čistky“ v letech 1937–1938; vysídlení dvou milionů kulaků (tzv. kulaků) v letech 1930–1932; šest milionů Ukrajinců, kteří zemřeli v době záměrně způsobeného hladomoru v letech 1932–1933; deportace stovek tisíc Poláků, Ukrajinců, Baltů a dalších v letech 1939–1941 nebo 1944–1945 (*tamtéž*, s. 30).

Za nepřátele „nové, socialistické společnosti“ byli označeni také duchovní. Začal boj proti církvi, který probíhal v několika vlnách. Po první fázi zatýkání, poprav a postihů (1918–1922) zaniklo 30 % pravoslavných farností. Tyto zásahy ale neměly podobu vyhlazování: např. v roce 1920 se uvádělo, že vězení prošlo padesát z několika stovek katolických kněží, ale že všichni byli propuštěni. Koncem 20. let si bolševici stěžovali, že ze 130 milionů obyvatel jen asi 10 milionů „skoncovalo s náboženstvím“.

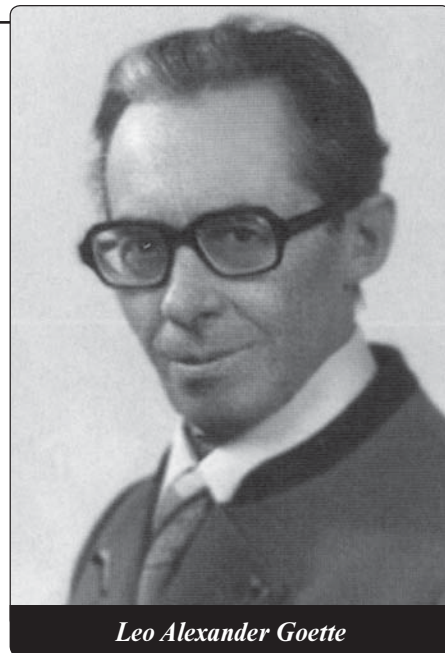

P. Budrys se členy farní rady

Druhé proticírkevní tažení se uskutečnilo v letech 1929–1930. Zintenzivnila se proticírkevní propaganda a začaly konfiskace cenností a půdy; duchovní byli postaveni naroveň kulakům, zatíženi desetkrát většími daněmi, a potom „rozkulačeni“. V těch časech bylo uvězněno 116 pravoslavných biskupů; nástupce zemřelého patriarchy Tichona zavírali postupně jednoho po druhém. Počítá se, že jenom v roce 1930 bylo uvězněno nebo posláno do vyhnanství více než 13 000 pravoslavných kněží, v lednu a únoru 1930 bylo zavřeno nebo zničeno 6 715 chrámů.

Vláda používala mimo jiné politiku krátkodobých, ale častých věznění k vydírání duchovních a nucení je ke spolupráci. Zpravidla po uvěznění kněze zlikvidovali i jeho farnost. Pokud byl propuštěn, znemožňovalo mu to nejenom návrat do jeho kostela, ale nemohl se ani ujmout pastýřské činnosti v jiné oblasti.

Po vlně strašlivých pronásledování začalo období administrativního stíhání duchovních a náboženských sdružení. Na začátku roku 1936 v SSSR fungovalo už jenom 15 835 kostelů (28 % ve srovnání s rokem 1914) a několik desítek svatyní protestantských a katolických. Tehdy bylo registrováno 17 857 duchovních, zatímco roku 1928 jich bylo ještě kolem 70 000 a před revolucí dokonce 113 000.

Leo Alexander Goette

Kromě toho ještě koncem 30. let se 70 % dospělých obyvatel SSSR považovalo za věřící (*tamtéž*, s. 169–171). V té době počet katolických kněží, kteří ještě zůstali na svobodě, představoval pouze několik desítek lidí na území celého Sovětského svazu. Většinou byli zbaveni svých far, žili pod neustálou hrozbou toho, že budou zavřeni, a katolická hierarchie v SSSR už prakticky neexistovala.

Ve své zvrácenosti však sovětská vláda neobviňovala duchovní z víry v Boha, ale stavěla proti nim absurdní obvinění s politickým a ideologickým zabarvením. J. Wróbel ve svém příspěvku (publikovaném v knize *Polacy w Kościele katolickim w ZSSR*, Lublin 1991, s.85–109) zdůrazňuje, že představitelé církvi byli obviňováni z toho, že reprezentují „starý“ způsob myšlení; udržují lid v temnotě a v poslušnosti vůči vykořisťovatelům; agitují proti nařízením sovětské vlády a jsou špehy.

Všeobecně se propaganda soustřeďovala na to, že duchovní všech vyznání jsou cizí revolučnímu pořádku, a před cizími je třeba se bránit. V tomto kontextu se přirozeně neobjevují jenom obviňování polských katolických kněží ze spojením s „buržoazním Polskem“ nebo s Vatikánem, ale dokonce i obžalování rabinů ze styků s USA nebo ruských pravoslavných kněží ze spolupráce s „militaristickým Japonskem“.

Následky boje proti církvi pocítili rovněž věřící, kteří byli šikanováni v médiích, v zaměstnání či při studiu. Nebylo to ale masové pronásledování a týkalo se obvykle osob s církví nějak spojených – varhaníků, kostelníků nebo členů církevních

výborů (*S. Courtois a kol., Černá kniha komunismu*, s. 98). Osudy mého otce Lea Alexandra Goetteho jsou vlastně příkladem tichého hrdinství víry uprostřed oněch pronásledování.

Svého otce jsem poznala teprve roku 1956, kdy mi bylo 16 let. V raném dětství mě ozbrojený agent MGB odvedl společně se starším bratrem a sestrou jako děti „nepřátel lidu“ do dětského domova. Tak začalo naše dlouholeté odtržení od rodičů... Rok před ukončením školy a složením maturity mě učitelka z dětského domova poslala k mámě a tátovi, kteří bydleli v městském bytě v pokojíku 3×3 metry v malém městečku Tulun v irkutské oblasti. Bydleli zde také před uvězněním. Moje matka se do domu vrátila po deseti letech strávených v gulazích a po pěti letech nuceného pobytu. Otec byl ve vyhnanství v altajské oblasti, odkud mu posléze povolili návrat k rodině. Vězení, lágry a nucený pobyt způsobily, že se rodiče neviděli patnáct let. Potom jsem, od roku 1956 do jejich smrti v roce 2002, bydlela s nimi.

Můj otec Leo Alexander Goette byl pátým dítětem v rodině Georga Goetteho a Kateřiny Antoniové. Narodil se 14. února 1908 v obci Steinberg (Kirjakovka) v dnešním nikolajovském okrese na Ukrajině. Leo měl hudební nadání a v dětství ministroval v kostele. Byl vychován ve velmi věřící rodině. Jeho otec (a první učitel) Georg Goette byl potomkem německých kolonistů z Povolží; roku 1890 ukončil katolický duchovní seminář v Saratově (diecéze tyraspolská), načež ho poslali do městečka Rosenthal poblíž Simferopolu v tauridské gubernii na Krymu. Roku 1897 ukončil rovněž německý pedagogický seminář v Oděse a do své smrti roku 1924 pracoval jako učitel, později jako ředitel na katolických národních školách na jihu Ruska (Krym a nikolajevský okres). Po večerech připravoval žáky na první svaté přijímání. Podle vyprávění si dědeček nedokázal představit život bez práce v kostele, proto ve farnosti dělal vše (kromě sloužení mše): byl varhaníkem, řídil pěvecký sbor. Po jeho smrti se můj otec Leo Alexander přestěhoval do Mikolajova ke svému bratranci Thomasu Millerovi, který byl ředitelem německé střední školy č. 22, dříve katolické národní církevní školy v Mikolajově. Pol-

Leo Alexander Goette, vězeňská fotografie po zatčení

ská farní škola byla přeměněna v sedmiletou „školu práce“ č. 9. Svou práci otec začal roku 1925, v době silicího krvavého teroru proti lidem spojeným s církví. Prvním místem jeho práce byl chrám sv. Josefa v Mikolajově, kde se stal varhaníkem a vedl pěvecký sbor.

Je vhodné citovat Leninovo vyjádření z článku *Filozofující idealisté*, napsaného roku 1908, v němž on sám uznává existenci Boha: „Jestliže je příroda stvořena, pak je zřejmé, že ji mohl stvořit jenom někdo větší a mocnější, než je ona samotná. Někdo, kdo už existoval, protože ke stvoření přírody je nutný někdo, kdo může existovat nezávisle na ní. Existuje tedy někdo mimo přírodu, někdo, kdo ji tvoří. Rusky je nazýván Bohem.“

Navzdory takovému vyznání dostala politika V. I. Lenina a jeho spolupracovníků vůči církvi už v prvních měsících po říjnu 1917 nepochopitelný směr. Lenin se výslovně domáhal toho, aby „byl zaveden masový teror proti kulakům, popům a bělogvardějcům“ (viz Dopis výkonnému výboru Penzy ze dne 9. srpna roku 1918), aby nešetřili nikoho, aby „stříleli bez vyptávání a idiotského otálení“ (viz Dopis A. K. Pajkesovi, 22. srpna roku 1918). Od počátku dvacátých let byl v zemi rozpoután široce rozvětvený boj s „náboženským podvodem“, zaměřený na konfiskaci majetku a zařízení patřícího církvi, jakož i na masové represe proti věřícím a ještě žijícím zbylým duchovním. Ve svém dopise Molotovovi ze dne 19. března 1922 Lenin potvrzuje, že došel k jednoznačnému rozhodnutí: „Vlastně teď musíme vypovědět rozhodný a nelitostný boj černému duchovenstvu a jeho odpor potlačit s takovou krutostí, aby na to nezapomněli na několik desítek let. (...) Čím větší počet představitelů reakčního duchovenstva a reakční buržoazie se nám podaří zastřelit, tím líp.“ (Z Leninova dopisu Politbyru)

Proto také, aby otce ochránili před nebezpečím, jaké hrozilo všem spolupracovníkům s církví, mu v dokladech změnili datum narození (rok 1910 místo 1908). Tím ho o dva roky „omladili“ a on byl podle práva neplnoletý, což mu velmi pravděpodobně zachránilo život.

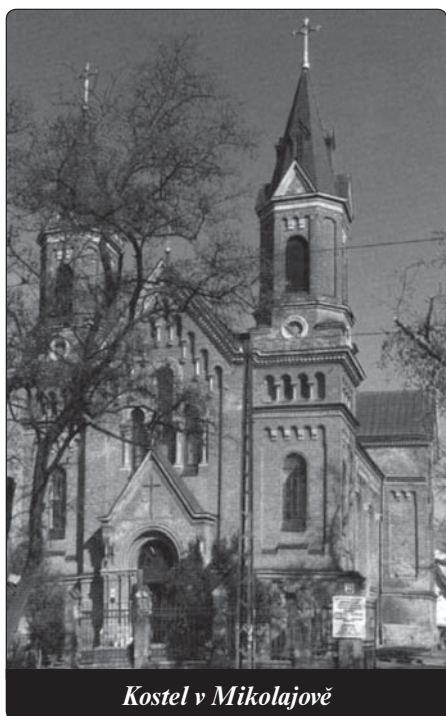
V roce 1928 otec v Mikolajově poznal kněze Františka Budryse, který byl probostem farnosti ve Sverdlovsku, Tjumenu, Tobolsku, Išimici, Permu, Ufě a na území s nimi sousedícím. Kněz Budrys se velice zajímal o chrám v Mikolajově; hovořil o politice místní správy, která usilovala o uzavření kostela. Mého otce vzal s sebou do Ufy, kde tehdy pracoval.

V té farnosti žili převážně Poláci a otcem vedený pěvecký sbor také tvořily Polky. Otec se rychle naučil polštině a obstojně jí mluvil. Vztahy s knězem byly výborné, byli přátelé. Otec se dokonce vzdal nabízeného místa varhaníka a vedoucího pěveckého sboru v Moskvě.

Ale ani otcův odjezd do nové farnosti v roce 1928 ho neuchránil od pronásledování. Už v listopadu téhož roku byl uvězněn za „styky s duchovním“ a přes šest měsíců byl mučen ve vězeních NKVD. Byl umístěn ve sklepní cele, jejíž okénko vedlo na dvorek. V noci slyšel, jak střílejí lidi. Vězni spolu navazovali kontakty pomocí Morseovy abecedy, navzájem si sdělovali zprávy o tom, kdo byl v noci popraven a kdo bude dál na řadě... Od otce chtěli získat informace o knězi Budrysovi, ale nic z něho nedostali, takže ho nakonec z vězení propustili. V květnu 1929 ho pracovníci NKVD přivezli zmučeného a vyčerpaného k příbuzným do Mikolajova. Po vyléčení otec znovu začal pracovat v kostele sv. Josefa. Zároveň učil hudbu a němčinu na mikolajevské německé střední škole č. 22.

Přišla další vlna rudého teroru, během níž byl můj otec Leo Alexander Goette v dubnu 1932 znovu uvězněn za „styky s duchovním“. Tentokrát šlo o kněze z Mikolajova, Kristiana Siesskeho. A zase čtyři měsíce výslechů a nelidského mučení ve vězení NKVD... Dva měsíce můj otec prožil ve speciálně postavené skříni, kde musel stát bez možnosti pohybu a na hlavu mu kapala ledová voda... Ale ani napodruhé se ho nepodařilo přinutit k uznání viny a koncem července ho museli propustit. ►

► S doprovodem pracovníků NKVD otce dovedli do rodiny jeho starší sestry Lidie. Příbuzní byli jeho vzhledem šokováni – zbyla z něho jenom kostra potažená kůží. Psychický stav mého otce byl tak hrozný, že nikdo nevěřil, že by se mohl uzdravit. Léčili ho v Marienfeldu, kde bydlel u svého bratra Josefa Goetteho. Posléze se otec znovu vrátil do práce v mikolajovské německé střední škole č. 22 a v římskokatolickém kostele sv. Josefa jako varhaník a vedoucí pěveckého sboru. Žádné mučení nemohlo zlomit ducha a víru mladého varhaníka, který pokračoval v práci v tomto kostele až do doby, kdy ho vláda nechala uzavřít, do roku 1936. V tomto roce věřící připravili o svatyni; farnost se rozpadla, cenné předměty byly ukradeny, sochy rozbity a vyhozeny na smetiště, varhany zničeny a jejich klávesy a pišťaly poházeny po ulicích města. V chrámové budově zřídili dům kultury pro umělce a také prostory pro kroužky technické výchovy a tvořivosti.

Kostel v Mikolajově

Po uzavření kostela otce znovu předvolali k výsledku. Po prvním výsledku v roce 1936 otec věděl, že jeho jméno je na černé listině a že ho NKVD pozorně sleduje. Z obav před zatčením odjel z Mikolajova na Sibiř.

Jak vypadaly osudy kněží, s nimiž tak dlouho pracoval můj otec?

Kněz František Budrys byl uvězněn v červnu 1937 zároveň se členy farní rady.

Byl obviněn z toho, že „byl rezidentem sítě špehovské povstalecké kontrarevoluční organizace (polské vojenské organizace)“. V prosinci 1937 byl odsouzen k trestu smrti a 16. prosince téhož roku ho zastřelili ve vězení v Ufě. Spolu s ním zahynulo 189 jiných katolíků. V roce 2003 byl započat jeho beatifikační proces.

P. Kristian Siesske, od roku 1926 probošt římskokatolické farnosti sv. Josefa v Mikolajově, byl uvězněn v září 1933. Obvinili ho ze zločinu podle čl. 54 § 6 *Trestního zákoníku Ukrajinské sovětské republiky* (výzvědná činnost ve prospěch Německa) a odsoudili ho na 10 let vězení. V době, kdy si odpýkával trest v suslovském oddělení sibiřských lágrů, byl zastřelen při údajném pokusu o útěk.

Tyto dva probošty stejně jako tisíce dalších, jménem neznámých kněží, kteří obětovali svůj život za víru, je spravedlivě možné nazvat tichými hrdiny víry.

* * *

Vyhnanci, které vyštvali krutému osudu napospas do prázdných, neobydlených stepí, překonali všemožné těžkosti a zanechali výraznou stopu v ekonomice, dějinách a kultuře Ruska. Uskutečnili věci nemožné: proměnili v kvetoucí zahradu tu kdysi krutou zem s kopci táhnoucími se donekonečna, s věčnými písečnými bouřemi a pohyblivými písky. „To se stalo jenom proto, že v jejich srdcích byla nejvýznamnější síla – přítomnost Boha. (...) A když sem, na tuto zemi, přišla strašná bouře znárodnování toho, co vyhnanci vydobyli, těm skutečným dcerám a synům Božím začali odebrat to, co získali těžkou prací. Ale oni, protože byli věřící, pamatovali na to a věděli, že Ježíš pravil ke svým vyvoleným: »Mne pronásledovali, i vás budou pronásledovat.« Stali se mučedníky, mnozí z nich zahynuli. Ze všech se stali hrdinové víry. Všichni obdrží věčný život a budou mít podíl na Kristově slávě! Všichni zastřelení, pronásledovaní, mučení a ztracení zůstali v rukou Božích a stali se vzorem k následování pro všechna budoucí pokolení.“ (Z promluvy luteránského biskupa v roce 2009)

V dopise poslaném knězi v Mettmestettu (Švýcarsko) psala jedna z rodin, že jediným majetkem a útěchou při sibiřském vyhnanství pro ně byla Bible, kterou se jim podařilo vzít s sebou a uchovat. Neustále ji brali do rukou a často se

modlili slova žalmu 22. Žádné pronásledování, represe a nucování ateismu nemohly v lidech zabít víru v Boha.

* * *

Roku 1942 byl můj otec uvězněn na základě „podezření z vyzvědačství pro Německo“. Dva roky prožil na samotce ve vězení NKVD v Irkutsku a poté až do roku 1950 pobýval v různých gulazích na Sibiři, v irkutské a kemerovské oblasti. V táborech gulagů prožila 10 let rovněž jeho žena Elza, moje matka. Otcovo vyhnanství skončilo teprve roku 1956, o rok později byl oficiálně rehabilitován. Láska k Bohu mu pomohla překonat všechna mučení, výslechy, lágry, vysídlení i odloučení od rodiny.

V 60. letech minulého století pracoval můj otec jako klavírista na státní univerzitě v Irkutsku a potom v městě Alma-Ata. V roce 1974 navždy opustil SSSR a usadil se v Německu.

Můj otec byl dobrý člověk, vnímavý, pohostinný, veselý, měl smysl pro humor a dovedl se rychle zorientovat v různých situacích. Byl od dětství krátkozraký a v posledních letech svého života úplně ztratil zrak. Prožil tolik neštěstí, a přece zůstal hluboce věřícím člověkem, Bohu i své víře byl věrný až do konce svého života. Už na konci životní cesty, když se ho žena zeptala, jak se může pořád tolik modlit a věřit, když poznali tolik trápení, a když dokonce ztratil zrak, odpověděl:

„Bůh mě zkouší, ale zůstanu mu věrný.“ Zemřel s modlitbou na rtech. Leo Alexander Goette byl pohřben na ústředním hřbitově v Kolíně (Německo).

V římskokatolickém chrámu svatého Josefa v Mikolajově slavili 28. března 2009 svátek sv. Josefa; v průběhu obřadu byly posvěceny nové varhany. Slavnostní liturgii za účasti obrovského množství lidí vedl biskup římskokatolické diecéze simferopolské Bronisław Biernacki, spolu s ním koncebrovali generál Tovaryšstva Ježíšova P. Tomasz Sielicki z Poznane, probošt mikolajovské farnosti Jarosław Giżycki, P. Ryszard Karapuda z Doněcka, P. Kazimierz Wójcik a prelát P. Franciszek Kolacz z Krakova.

Kněží a farníci považovali za nutné uctít památku bývalého varhaníka Lea Alexandra Goetteho. Proto také v den po-

svěcení varhan byla odhalena a posvěcena pamětní deska, která připomíná mého otce, který trpěl za víru v sovětských gulazích a vězeních.

Na desce se nachází portrét Lea Goetteho z doby, kdy ho propustili ze sibiřských lágrů v roce 1950. Podle probošta P. Jaroslawa Giżyckého je na něm zobrazen jako anděl s křídly sestupující z nebe: jedno křídlo představuje budovu kostela sv. Josefa v Mikolajově a druhé píšťaly varhan. Na desce jsou také napsána tato slova: „Bůh mě zkouší, ale zůstanu mu věrný.“

Pamětní deska připomíná vytrvalost a sílu lidí, které nezlomilo vězení ani mučení, kteří se navzdory všemu víry nezřekli.

*Z Miłujcie się! 3/2013
přeložila -vv-*

Arcibiskup Tomasi: Neslýchané násilí islamistů by nás mělo děsit

Na *Setkání za přátelství mezi národy* v Rimini vystoupil stálý pozorovatel Svatého stolce v OSN arcibiskup Silvano Maria Tomasi. Důrazně se obrátil k mezinárodnímu společenství s výzvou, aby zastavilo násilí islamistů v Iráku a dalších oblastech, kde příslušníci náboženských menšin trpí pronásledováním. Korespondentku Vatikánského rozhlasu zajímalo, jaká je role církve v takovýchto oblastech.

„V kontextu násilnosti a tragédií církev pracuje obtížně, avšak vytrvale. Svědectví Svatého otce je jasné. Pokračuje ve svých výzvách k mezinárodnímu společenství, vybízí k vyjednávání a prostřednictvím OSN naléhá na zastavení agresora. Nás věřící zve opakovaně k modlitbě a k hledání cest míru. Před několika dny se shromáždili místní biskupové a patriarchové – jak pravoslavní, tak katoličtí různých obřadů (syrského, chaldejského a melchitského), aby zformulovali své návrhy. Za prvé požadují mezinárodní pomoc, která by zamezila vraždění křesťanů, jezidů a dalších skupin. Fotografie ukazují, jak se hlavy popravených křesťanů naražené na háky užívají jako ozdoba na zidky a branky. To je skutečně neslýchané a nepřijatelné! Za druhé místní biskupové žádají přítomnost mezinárodních sil, která by křesťanům zaručila návrat do jejich

domovů. Není správné, že mezinárodní společenství křesťany automaticky odsuzuje k exilu. Mají právo na to, aby žili ve svém domově, kde přebývali už před příchodem islámu a kde jsou už sedmáct století. Přítomnost křesťanů navíc prospívá islámské komunitě, protože napomáhá mnohotvárnosti sociálního kontextu, čímž se pomalu vyvíjí demokracie, respektující každého člověka a skupinu.“

Další znepokojivé zprávy docházejí z Nigérie. Skupina Boko Haram vyhlásila islámský chalífát ve městě Gwoza. Má nás tato zpráva vyděsit?

„Děsit by nás mělo násilí, kterého se Boko Haram dopouští. Skutečnost, že nástrojem k získání moci je systematické násilí vůči civilistům, zejména křesťanům, klade mezinárodnímu společenství otázku, jak reagovat. Nigérie dělá, co může, aby se vyrovnala s touto fundamentalistickou sektou. Boko Haram sice skrývá svou touhu po moci za náboženským slovníkem, avšak v základech tohoto hnutí ve skutečnosti nacházíme snahu po ovládnutí území a jeho kontrole. Mezinárodní společenství by tedy mělo zřetelně odsoudit metody zmíněného hnutí a vhodným způsobem podporovat nigerijskou vládu, aby je dokázala vymýtit.“

Podle www.radiovaticana.cz

OSN o porušování lidských práv v Sýrii

Komise OSN pro Sýrii v Ženevě uveřejnila 26. srpna šokující zprávu, která referuje o porušování lidských práv v této zemi během tří let trvající občanské války. Veřejné popravy stětím hlavy, sekání končetin a bičování jsou tresty, které jsou vykonávány každý pátek v syrských oblastech, které kontrolují teroristé z tzv. Islámského státu. Obyvatelé, včetně dětí, jsou vyzýváni, aby se těchto krutých trestů účastnili jako diváci. Těla popravených bývají po několik dní vystavována jako odstrašující prostředek. Více než čtyřicetistránková zpráva přináší informace o popravách patnáctiletých chlapců, o bičování mužů, kteří kouřili nebo doprovázeli příbuznou, která byla „nevhodně“ oblečena, i o ženách, odsouzených k mrskání za to, že neměly na veřejnosti zahalený obličej. Extremisté zároveň verbují a vyzbrojují desetileté děti a cvičí je k boji nebo k sebevražedným útokům.

OSN ovšem také kritizuje syrské vládní orgány za použití chemických zbraní v dubnu tohoto roku. Osmkrát byly vesnice na severu země bombardovány barelovými bombami s chlórem. Zpráva OSN apeluje na mezinárodní společenství, aby uvalila embargo na dodávky zbraní jak vládním silám, tak povstalcům.

V této dramatické situaci církev i nadále pomáhá civilnímu obyvatelstvu Sýrie. Na *Setkání za přátelství mezi národy*, které se konalo v italském Rimini, o tom podal svědectví jezuita P. Zihad Hilal, který koordinuje dětská střediska Jezuitské služby pro uprchlíky (JRS) v Homsu. Pro Vatikánský rozhlas uvedl: „Myslím, že mezinárodní společenství zapomíná na Sýrii. Sdělovací prostředky nyní o Sýrii nemluví, a přitom si myslím, že dnes je velmi důležité, aby se mluvilo o míru a usmíření, které Sýrie potřebuje, o řešení problémů, které v tom brání. Je velmi nebezpečné nechat syrské občany prožívat tuto válku jedněch proti druhým. Jak je známo, v Sýrii je přítomno mnoho různých náboženských směrů a žije v ní mnoho národností, proto je důležité podporovat vzájemný dialog, protože naším cílem je dospět k mírovému soužití všech obyvatel. Jinak tato válka všechno zničí.“

Podle www.radiovaticana.cz

Pondělí 15. 9. 2014: 6:05 Vatican magazine (780. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Barma – Bezmezná naděje **7:00** V pohorách po horách – Velký Kosíř **7:10** Věci víry **7:40** Přejeme si... **7:55** Cvrlikání **9:05** Poselství svatých: Matka Tereza **9:15** 20 let jeden pro druhého: Charita Sv. rodiny Nový Hrozenkov **9:35** Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha – O modlitbě **11:10** Noeland (23. díl) **11:40** Sedmihlásky – Na té lúce zelené (CM Varmužova), **11:45** Maminčiny pohádky (18. díl): Skřítek Domácníček **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Koncert studentské scholy **14:10** Vatican magazine (780. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:40** Příběhy odvahy a víry: Svatý Serafím (7. díl): Na zemi anděl, v nebi člověk **15:05** Noční univerzita: MUDr. Marie Svatošová – Nemocný člověk v rodině [P] **16:40** V souvislostech (63. díl) **17:00** Se salesiány na jihu Madagaskaru: FADY – po stopách náboženské tradice malgašského národa **17:10** GOODwillBOY V. (1. díl) **18:00** Salesiánský magazín [P] **18:15** Hornolidečko – Seninka **18:25** Sedmihlásky – Na té lúce zelené (CM Varmužova), **18:30** Maminčiny pohádky (19. díl): Tři čaromocné svíce I. [P] **18:40** Putování modrou planetou: Island **19:25** Přejeme si... **19:40** Zprávy z Věčného města: 15. 9. 2014 [P] **20:00** Marcel Van – skrytý apoštol lásky **20:55** Na koberečku **21:05** Terra Santa News: 10. 9. 2014 **21:30** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Poslání **22:15** Odkaz předků (3. díl): Ročov **22:30** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **23:05** Vatican magazine (780. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:40** Kulatý stůl: Média a veřejné mínění.

Úterý 16. 9. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 15. 9. 2014 **6:15** Perličky zdraví a odpočinku **7:05** GOODwillBOY V. (1. díl) **7:55** Čtvero ročních dob, Antonio Vivaldi **9:00** Proplout Svatou zemí **9:05** Cesta k andělům (85. díl) **10:05** Vatican magazine (780. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:35** Budu pomáhat: Občanské sdružení Helpes **10:45** Poselství svatých: Matka Tereza **10:55** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Poslání **11:35** Sedmihlásky – Na té lúce zelené (CM Varmužova), **11:40** Maminčiny pohádky (19. díl): Tři čaromocné svíce I. **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. [P] **12:20** Platinové písničky **12:50** Atlas Charity: Charita Vyškov – Dědice **13:05** Život v modlitbě **13:40** V pohorách po horách – Velký Kosíř **13:55** Na východ od Říma **14:15** Zprávy z Věčného města: 15. 9. 2014 **14:25** Kulatý stůl: Média a veřejné mínění **16:05** Přejeme si... **16:20** Škola křesťanského života a evangelizace **16:30** Charita Ostrava a Hospic sv. Lukáše **16:40** Oázy Perlového ostrova **17:05** Probuzení Haiti **17:40** BET LECHEM – vnitřní domov (26. díl): YURI SANKO – kněz a tajemník metropolitů Běloruska **18:00** Noeland (23. díl) **18:30** Maminčiny pohádky (20. díl): Tři čaromocné svíce II. [P] **18:40** Sedmihlásky – Na té lúce zelené (CM Varmužova), **18:45** Hermie a ustrašený pavouk **19:20** Don Bosco v Angole **19:35** Zpravodajské Noeviny: 16. 9. 2014 [P] **20:05** Po cestách víry: Ozvěna vzdálených kroků [P] **21:00** Hudební magazín Mezi pražci **21:40** Zpravodajské Noeviny: 16. 9. 2014 **22:00** P. S. **22:15** Přejeme si... **22:30** Zprávy z Věčného města: 15. 9. 2014 **22:40** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (97. díl) **0:05** Dobrý Pastier **0:40** Terra Santa News: 10. 9. 2014.

Středa 17. 9. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 16. 9. 2014 **6:20** Noční univerzita: MUDr. Marie Svatošová – Nemocný člověk v rodině **7:50** Atlas Charity: Charita Vyškov – Dědice **8:05** Pro víta mundi – MUDr. Jiří Holásek **8:45** Bulharsko: Život ve skrytosti **9:25** Hornolidečko – Seninka **9:40** Zprávy z Věčného města: 15. 9. 2014 **9:50** Poselství svatých: Matka Tereza **10:00** Generální audience [L] **11:20** Obnova víry **11:45** Maminčiny pohádky (20. díl): Tři čaromocné svíce II. **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Marcel Van – skrytý apoštol lásky **13:45** Sakartvelo: Země pod Kavkazem **14:35** Stavitelé měst

14:45 Na koberečku **14:55** Muzikanti, hrajte (3. díl) **16:00** Zpravodajské Noeviny: 16. 9. 2014 **16:15** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **16:50** České Radio Vaticana **17:00** V posteli POD NEBESY V. (2. díl) **18:00** Zprávy z Věčného města: 15. 9. 2014 **18:10** Přejeme si... [P] **18:25** Sedmihlásky – Na té lúce zelené (CM Varmužova), **18:30** O Mlsálkovi (1. díl): Jak se Mlsálek naučil jíst mrkvičku [P] **18:40** Terra Santa News: 17. 9. 2014 [P] **19:00** Sešli se, aby pomohli... (2014): Přímý přenos benefičního koncertu Charity Ostrava. [L] **21:05** Noční univerzita: Prof. Jan Sokol, CSc. – Naděje, zářky a svoboda [P] **22:00** Salesiánský magazín **22:15** BET LECHEM – vnitřní domov (32. díl): Petr Kliment Koutný **22:30** Generální audience Svatého otce **23:00** Vše pro mého krále a královnu **23:35** Příběhy odvahy a víry: Svatý Serafím (7. díl): Na zemi anděl, v nebi člověk **0:05** Čtvero ročních dob: Antonio Vivaldi.

Čtvrtek 18. 9. 2014: 6:05 Patagonie: Misionářský sen **6:20** Putování modrou planetou: Island **7:00** BET LECHEM – vnitřní domov (32. díl): Petr Kliment Koutný **7:15** Platinové písničky **7:45** Škola křesťanského života a evangelizace **7:55** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **8:05** Cévní mozková příhoda – problém současnosti **8:20** Terra Santa News: 17. 9. 2014 **8:40** Soucitná srdce **8:55** Po cestách víry: Ozvěna vzdálených kroků **9:45** Přejeme si... **10:05** Kulatý stůl: Média a veřejné mínění **11:40** Sedmihlásky – Na té lúce zelené (CM Varmužova), **11:45** Jak se Mlsálek naučil jíst mrkvičku **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. [P] **12:20** Čtvero ročních dob, Antonio Vivaldi **13:30** Generální audience Svatého otce **14:00** 20 let jeden pro druhého: Charita Sv. rodiny Nový Hrozenkov **14:15** Čeští salesiáni v Bulharsku **14:30** Letohrad – muzeum řemesel **14:50** Pro víta mundi – MUDr. Jiří Holásek **15:30** Věci víry **16:00** Zpravodajské Noeviny: 16. 9. 2014 **16:15** Vydržet a nepadnout **16:45** V pohorách po horách – Velký Kosíř **16:55** Dvanáct rwandských mučednic **17:15** Vědy a Ludia **17:25** Duchovní malby (1. díl): Anděl [P] **17:55** Sedmihlásky – Na té lúce zelené (CM Varmužova), **18:00** Hermie a ustrašený pavouk **18:30** O Mlsálkovi (2. díl): Jak nechtěl Mlsálek spinkat [P] **18:40** Cesta k andělům (85. díl) **19:30** Budu pomáhat: Hořovické maminky **19:35** Zpravodajské Noeviny: 18. 9. 2014 [P] **20:00** Cvrlikání [L] **21:05** Kus dřeva ze stromu: Vrba [P] **21:25** Odkaz předků (3. díl): Ročov **21:40** Zpravodajské Noeviny: 18. 9. 2014 **22:00** P. S. **22:15** Vatican magazine (780. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **22:45** Přejeme si... **23:05** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **23:45** Zpravodajské Noeviny: 18. 9. 2014 **0:00** V posteli POD NEBESY V. (2. díl).

Pátek 19. 9. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 18. 9. 2014 **6:20** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **6:55** Příběhy odvahy a víry: Svatý Serafím (7. díl): Na zemi anděl, v nebi člověk **7:20** Pěšák Boží **8:10** Bulharsko: Život ve skrytosti **8:50** Salesiánský magazín **9:05** Noční univerzita: Prof. Jan Sokol, CSc. – Naděje, zářky a svoboda **10:00** Na koberečku – **10:10** Marcel Van – skrytý apoštol lásky **11:05** Vlci v Lužici **11:40** Sedmihlásky – Na té lúce zelené (CM Varmužova), **11:45** O Mlsálkovi (2. díl): Jak nechtěl Mlsálek spinkat **12:00**

Všechny srdečně zveme na reprízu **MUZIKÁLU O UMOČENÍ A POSLEDNÍCH OKAMŽICÍCH ŽIVOTA KRISTA S NÁZVEM „AŽ NA SMRT“**. Na jeho vzniku se podíleli mladí ze společenství „Tažení ke Kristu“ – TakK. Realizujeme jej ve spolupráci s mládeží z celého kroměřického děkanátu. Tyto muzikálově zpracované pašije se uskuteční **v neděli 14. září 2014 ve 20 hodin v kostele sv. Mořice v Kroměříži**. Plakátek naleznete na stránkách společenství: www.TakK.estranky.cz.

Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Koncert studentské scholy **14:05** BET LECHEM – vnitřní domov (32. díl): Petr Kliment Koutný **14:20** Duchovní malby (1. díl): Anděl **14:45** Přejeme si... **15:00** Odkaz předků (3. díl): Ročov **15:15** Putování modrou planetou: Island **16:00** Zpravodajské Noeviny: 18. 9. 2014 **16:15** Skryté poklady: Vladimír **16:45** Po cestách víry: Ozvěna vzdálených kroků **17:40** Noeland (23. díl) **18:10** Sedmihlásky – Na té lúce zelené (CM Varmužova), **18:15** O Mlsálkovi (3. díl): Mlsálek a letadlo [P] **18:25** V posteli POD NEBESY V. (2. díl) **19:20** Kus dřeva ze stromu: Vrba **19:40** Zprávy z Věčného města: 19. 9. 2014 [P] **20:00** Kulatý stůl: Církev a služba [L] **21:35** Pastýř na člunu **22:00** Nedělní čtení: 25. neděle v mezidobí **22:30** Přejeme si... **22:45** Cesta k andělům (85. díl) **23:35** Vydržet a nepadnout **0:10** V pohorách po horách – Velký Kosíř **0:20** Hornolidečko – Valašské Příkazy **0:25** Krajáné z Gerníku.

Sobota 20. 9. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 19. 9. 2014 **6:15** Hornolidečko – Valašské Příkazy **6:20** Odkaz vysočanských předků **6:30** Vydržet a nepadnout **7:00** Klapka s ... (87. díl): Ing. Janou Hnilicovou **8:00** BET LECHEM – vnitřní domov (32. díl): Petr Kliment Koutný **8:15** Poselství svatých: Matka Tereza **8:25** Noeland (23. díl) **8:55** Sedmihlásky – Na té lúce zelené (CM Varmužova), **9:00** Hermie a ustrašený pavouk **9:35** V posteli POD NEBESY V. (2. díl) **10:30** Salesiánský magazín **10:45** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **11:20** Vlkolínec: pohlednice **11:30** Zprávy z Věčného města: 19. 9. 2014 **11:40** Odkaz předků (3. díl): Ročov **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **12:10** P. S. [P] **12:30** Nedělní čtení: 25. neděle v mezidobí **13:00** Přejeme si... **13:15** Škola křesťanského života a evangelizace **13:25** Poslední deň v úrade **13:40** Cvrlikání **14:45** Terra Santa News: 17. 9. 2014 **15:05** Zpravodajské Noeviny: 18. 9. 2014 **15:20** Platinové písničky **15:55** Život v modlitbě **16:25** Budu pomáhat: Hořovické maminky **16:35** Jak potkávat svět – s Lukášem Huríkem **18:00** Příběhy odvahy a víry: Petr Čaadajev (8. díl): Bláznova obhajoba [P] **18:30** O Mlsálkovi (3. díl): Mlsálek a letadlo **18:40** Sedmihlásky – Na té lúce zelené (CM Varmužova), **18:45** Po cestách víry: Ozvěna vzdálených kroků **19:40** V souvislostech (64. díl) [P] **20:05** František: papež změn [P] **21:05** V pohorách po horách – Baníkov [P] **21:15** Harfa Noemova (21. díl) [P] **21:45** Zprávy z Věčného města: 19. 9. 2014 **22:00** P. S. **22:15** Noční univerzita: MUDr. Marie Svatošová – Nemocný člověk v rodině **23:45** Koncert studentské scholy.

Neděle 21. 9. 2014: 6:15 Bulharsko: Život ve skrytosti **6:55** Skryté poklady: Vladimír **7:25** Veneto **7:40** BET LECHEM – vnitřní domov (32. díl): Petr Kliment Koutný **7:55** Na koberečku **8:15** Cvrlikání **9:10** Duchovní malby (1. díl): Anděl **9:35** Škola křesťanského života a evangelizace **10:00** Putování modrou planetou: Island **10:40** Zprávy z Věčného města: 19. 9. 2014 **11:00** Mše svatá z náměstí Matky Terezy v Tiraně: apoštolská cesta papeže Františka do Albánie [L] **13:05** V souvislostech (64. díl) **13:30** Platinové písničky (48. díl): Dechovka **14:00** František: papež změn **14:55** Noční univerzita: Prof. Jan Sokol, CSc. – Naděje, zářky a svoboda **15:50** Hermie a neposlušná včela Buzby **16:25** Církev Noeland (16. díl) [P] **16:55** Sedmihlásky – Co ně, milý, zanecháš (Podluží) [P] **17:00** Nešpory v katedrály sv. Pavla v Tiraně: apoštolská cesta papeže Františka do Albánie [L] **18:15** Budu pomáhat: Hořovické maminky **18:20** Zprávy z Věčného města: 19. 9. 2014 **18:30** V posteli POD NEBESY V. (2. díl) **19:25** Poselství svatých: Terezie z Lisievy **19:35** Přejeme si... [P] **20:00** Vatican magazine (781. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:30** Má vlast: Třebíč [P] **21:50** V souvislostech (64. díl) **22:15** Po cestách víry: Ozvěna vzdálených kroků **23:10** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:20** Duchovní malby (1. díl): Anděl **23:50** Muzikanti, hrajte (3. díl) **0:50** Odkaz předků (3. díl): Ročov.

Srdečně zveme na **1. mariánskou sobotu 4. října 2014 v Kocliřově**, která bude s tradiční výroční mariánskou konferencí Fatimské apoštolátu v ČR spojena s **8. částí nově JUBILEA 350 LET KRÁLOVÉHRADSKÉ DIECÉZE**.

Je připraven celodenní program, kterého se účastní biskupové Mons. Jan Vokál a Mons. Josef Kajnek, generální vikář královéhradecké diecéze, prelát Josef Socha s kněžími, jáhny a diecezány. Budou přítomni také vedoucí všech regionů Světového apoštolátu Fatimy (WAF) v ČR.

V 10.30 hod. bude hlavní mše svatá (hl. celebrant J. E. Mons. Jan Vokál) a po ní zásvětný průvod se sochou Panny Marie Fatimské s doprovodem dechové hudby.

Do programu je zařazena historická přednáška PhDr. Jany Croý k jubileu diecéze i svědectví o službě P. Eliase Velly, společné modlitby, katecheze pro děti, pořad *Fatima – naše naděje* i slavnostní koncert *Staletími s duchovní hudbou* v provedení smíšeného pěveckého sboru Musica Animata z Třebíče u příležitosti jubilea královéhradecké diecéze.

Hlavní program bude ukončen **mší svatou 1. mariánské soboty v 17.00 hod.** (hl. celebrant J. E. Mons. Josef Kajnek). Ubytování, stravování a občerstvení pro poutníky je zajištěno. Přijímáme také **příhlášky na mariánský seminář**, který bude v Kocliřově ve dnech **2.-5. října 2014**. Kontakt: tel. 731 646 800 • e-mail: recepce@cm-fatima.cz • www.cm-fatima.cz

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka v Olomouci Vás srdečně zvou na **duchovní obnovu na téma EUCHARISTIE**, která má přímou souvislost s vyhlášenou přípravou na eucharistické kongresy v roce 2015. Duchovní obnova se uskuteční **ve dnech 27.-28. září 2014**. Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Siarda L. Trochtová). Zakončení je v neděli ve 13 hodin. Z důvodu omezené kapacity je **nutné se přihlásit do 22. září 2014** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Zveme Vás na **duchovní cvičení „EXERCICIE S TEREZÍÍ Z AVILY“ ve dnech 13. 10. – 17. 10. 2014**. KDE: exerciční dům, Svatá Hora – Příbram. **Přednášející:** P. David Horáček CSSR – farní vikář na Svaté Hoře, věnuje se pastorační a byl ustanoven duchovním rádcem mládeže příbramského vikariátu. **Příjezd:** v pondělí 15.00–17.30 hod., **odjezd:** v pátek v 8.30 hod. **Cena:** 1510 Kč. **Příhlášky – jen písemně:** Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie Svatá Hora, Exerciční dům, 261 01 Příbram II – 591 • e-mail: ex.dum@svata-hora.cz • vyplněním formuláře na www.svata-hora.cz • Tel.: 00420 731 619 800.

Matice svatokopecká pořádá v **sobotu 4. října 2014 v 15 hodin v bazilice Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku koncert ANTONÍN DVOŘÁK: BIBLICKÉ PÍSNĚ, OP. 99 v podání sólisty Pavla Švingra a orchestru MUSICA NOVA, vč. duchovní meditace R. Lukavského z CD**. Akce sponzorsky podpořená Statutárním městem Olomouc se koná u příležitosti oslav Mezinárodního dne seniorů a 335. výročí posvěcení svatokopeckého chrámu. **Prodej vstupenek** v Infocentru podloubí olomoucké radnice nebo 30 minut před začátkem koncertu na místě samém.

ZDARMA zašlu **5 KUSŮ POSVĚCENÝCH ZÁZRAČNÝCH MEDAILK** tomu, kdo pošle obálku se zpáteční adresou a známkou 17 Kč na adresu: Marta Vondráková, Masarykovo nám. 46, 751 03 Brodek u Přerova.

Centrum pro rodinný život v Olomouci zve SENIORY NA DUCHOVNÍ VÍKENDY. Součástí víkendů jsou přednášky, společné modlitby, rozjímání, adorace, udělení svátostí. **Termíny: 26. – 28. 9. 2014 (Sv. Hostýn), 24. – 26. 10. 2014 (Velehrad)**. Cena víkendu od 770 Kč do 1060 Kč. **Blíží informace:** www.rodinnyzivot.cz. Lektorka: Marie Budínová, tel. 608 407 141.

Liturgická čtení

Neděle 14. 9. – svátek Povýšení Svatého kříže

1. čt.: Nm 21,4b–9
Ž 78(77),1–2.34–35.36–37.38
Odp.: srov. 7c (*Nezapomínejte na Boží skutky!*)
2. čt.: Flp 2,6–11
Ev.: Jan 3,13–17
Slovo na den: Skrze něho život věčný.

Pondělí 15. 9. – památka Panny Marie Bolestné

1. čt.: Žid 5,7–9
Ž 31(30),2–3a.3b–4.5–6.15–16.20
Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)
Ev.: Jan 19,25–27 nebo Lk 2,33–35
Slovo na den: U Ježíšova kříže.

Úterý 16. 9. – nez. pam. sv. Ludmily (v Čechách: památka sv. Ludmily)

1. čt.: 1 Kor 12,12–14.27–31a
Ž 100(99),2.3.4.5
Odp.: 3c (*Jsmo jeho lid a stádece jeho pastvy.*)
Ev.: Lk 7,11–17
Slovo na den: Neplač!

Středa 17. 9. – nez. pam. sv. Kornélia a Cypriána nebo sv. Roberta Bellarmina

1. čt.: 1 Kor 12,31–13,13
Ž 33(32),2–3.4–5.12+22
Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)
Ev.: Lk 7,31–35
Slovo na den: Ji a pije.

Čtvrtek 18. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 15,1–11
Ž 118(117),1–2.16ab+17.28
Odp.: 1a (*Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 7,36–50
Slovo na den: Jsou ti odpuštěny hříchy!

Pátek 19. 9. – nez. pam. sv. Januária

1. čt.: 1 Kor 15,12–20
Ž 17(16),1.6–7.8+15
Odp.: 15b (*Až procitnu, nasytím se pohledem na tebe, Hospodine!*)
Ev.: Lk 8,1–3
Slovo na den: Hlásal radostnou zvěst.

Sobota 20. 9. – památka sv. Ondřeje Kim Tae-góna, Pavla Chông Ha-sanga a druhů (v litoměřické diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: 1 Kor 15,35–37.42–49
Ž 56(55),10.11–12.13–14
Odp.: srov. 14c (*Budu kráčet před Bohem ve světle živých.*)
Ev.: Lk 8,4–15
Slovo na den: S trpělivostí.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

13. – 20. ZÁŘÍ 2014

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 14. 9.		PO 15. 9.		ÚT 16. 9.		ST 17. 9.		ČT 18. 9.		PÁ 19. 9.		SO 20. 9.	
Antifona	1504	1694	1512	1703	1708	1924	1181	1311	1197	1329	1213	1346	1692	1907
Žalm	786	884	783	881	786	884	784	883	784	883	784	883	786	884
Ranní chvály:														
Hymnus	1504	1694	1512	1703	1515	1707	1182	1312	1198	1330	1213	1346	1693	1907
Antifony	1504	1695	1513	1704	1516	1708	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364
Žalmy	813	914	813	914	813	914	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	1505	1695	1513	1704	1516	1708	1186	1317	1201	1334	1217	1351	1693	1908
Antifona k Zach. kantiku	1505	1696	1513	1705	1517	1708	1519	1711	1202	1334	1218	1351	1694	1908
Prosby	1505	1696	1655	1872	1711	1927	1186	1317	1202	1334	1218	1351	1694	1908
Závěrečná modlitba	1506	1697	1514	1705	1517	1708	1520	1712	1202	1335	1521	1713	1522	1714
Modlitba během dne:														
Hymnus	792	890	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369
Antifony	1506	1697	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	1506	1697	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372
Závěrečná modlitba	1506	1697	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372
Nešpory:														
SO 13. 9.														
Hymnus	1507	1698	1507	1698	1514	1705	1517	1709	1192	1323	1207	1340	1223	1358
Antifony	1500	1691	1508	1699	1514	1705	1518	1709	1193	1324	1208	1341	1224	1358
Žalmy	1500	1691	1508	1699	1661	1878	1715	1932	1193	1324	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	1502	1693	1510	1701	1514	1706	1518	1710	1196	1327	1211	1344	1226	1361
Ant. ke kant. P. M.	1503	1693	1510	1701	1515	1706	1518	1710	1520	1712	1211	1344	1227	1361
Prosby	1503	1693	1510	1701	1664	1881	1718	1936	1196	1328	1211	1345	1227	1362
Záv. modlitba	1506	1697	1506	1697	1514	1705	1517	1708	1520	1712	1212	1345	1521	1713
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SVATÁ HEDVIKA Z ANJOU • KRÁLOVNA A PATRONKA POLSKA

Jadwiga Stabińska • Z polštiny přeložil Jindřich Kolda • Odpovědný redaktor Michal Altrichter

Polskou královnou Hedvikou z Anjou (1374–1399) někdy zaměňujeme se slezskou kněžnou sv. Hedvikou (1174–1243). Hedvika, dcera uherského krále Ludvíka z Anjou, byla následnicí nejstarší vládnoucí dynastie polských králů Piastovců. Po korunovaci jí ve dvanácti letech provdali za litevského velkoknížete Vladislava II. Jagella. Hedvika měla zásadní vliv na chod polských dějin. Velkoryse podporovala náboženské a kulturní iniciativy své země. Její život a dílo představuje právě tato kniha.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o.
Brož., 130x205 mm, 192 stran, 190 Kč

BLAHOŠLAVENÁ MARIE ANDĚLA ASTORCH • KLARISKA KAPUCÍNKA (1592–1665)

Lázaro Iriarte OFM Cap. • Z italských přeložila Štěpánka Rachel Popková OSC Cap. • Odpovědný redaktor Michal Altrichter

V meditativním životopisném pásmu se odkrývají stěžejní body Kristova kříže. Jak ho smysluplně žít, ukazuje bohatý život klarisky kapucínky, španělské světice Marie Anděly. V klasických učebnicích spirituality se nazývá učitelkou modlitby liturgie hodin – breviáře.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o.
Brož., 130x205 mm, 128 stran, 110 Kč

OBJÍMAT VYHASLÁ SRDCE • PŘÍBĚH KOMUNITY CENACOLO

Matka Elvíra • K vydání připravil Michele Casella • Z italského přeložila Helena Tůmová • Redakce Stanislav Předota, Jan Palma

Kniha popisuje úžasný příběh Matky Elvíry, která se nechala vést Boží Prozřetelnosti k dílu zachráněných mladých narkomanů a bezdomovců. V osmdesátých letech založila v italském Saluzzu komunitu *Cenacolo*, v níž nacházeli útočiště a uzdravení mladí lidé, jejichž život z nějakých důvodů ztroskotal. Postupem času se její dílo rozrostlo, takže dnes už čítá více než šedesát komunit v osmnácti zemích světa.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 130x190 mm, 112 stran, 139 Kč

BOHATSTVÍ PROSTÉHO ŽIVOTA • INSPIRACE SVATÝM FRANTIŠKEM

Paulus Terwitte • Z němčiny přeložil Ambrož Šámal • Odpovědná redaktorka Dagmar Kopecká

Život svatého Františka nás oslovuje především tím, že se evangelium dá žít jednoduše a bez zbytečného vysvětlování. František o tom svým bratřím nejen kázal, ale svědčil svým životem. Jeho svědectví je tak působivé, že inspiruje náš osobní duchovní život, naše vztahy i naše klíčová rozhodování. Inspiroval také autora této knížky, který nabízí několik praktických úvah vycházejících z františkánské řehole.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 117x180 mm, 104 stran, 139 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz
Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011
P. P.

TZ D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Dolní nám. 24 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: šéfredaktor Josef Vlček, redaktor Mgr. Daniel Dehner. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrace MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC z 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.